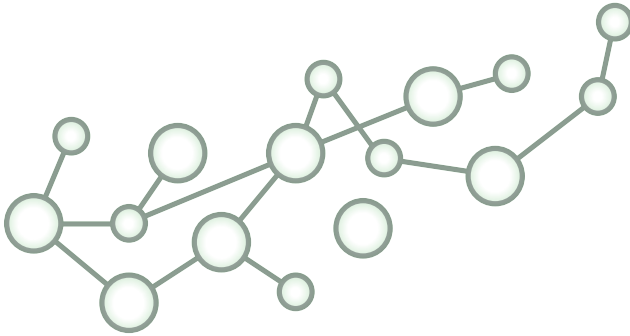

VOHKARE

nro 2

elämän luvaton muokkaaminen, mahdollisuuksien rajaaminen, suljettu maailma, ennakointi, algoritmiavusteisuus, toiminnan synkronointi, tukeminen, kilpirauhanen, priming, luvaton tarkkailu, tuhoaminen, hormonit, testit, itsensä ilmaiseminen, virkavalta, väärinkäytökset, ajattelukapasiteetti, diagnosikriteerit, oireilu..

Kyse on siitä että sen tutkimisesta, keuhkoista
ihon läpi dataa → data kerran huolella
ja mahdollista joiden runsaus
sovellustarkoituksella

Neuromarkkinointi
ajattelun tutkiminen
formoinnissa siten,
että saavuttaa
suuremman kohdan tai
loputusurkoon tähtäyksen aikana

Harmintekijäksi sen heti vainusi, mutta sitten alkoi ounastelu ja taashan se oli ollut hilkulla, mutta aikomukset kantautuivat tästäkin ankeasta.

Vohkare on sopivin väliajoin ilmestyvä, toistaiseksi ISSN-tunnukseton, julkaisu. Tekstit, tietokonegrafiikka ja taitto © Marko Seppänen (teksteissä viitattu asianomainen), Hoito.org. Sisältö on enimmäkseen ensinnä tässä julkaisussa ilmestynyttä, voidaan kuitenkin olla ollut joiltain osin Uskottavaa vai totta -blogissa kehittymässä.

Numerokohtainen koontiversio: 41145

<https://facebook.com/vohkare>

<https://view.publitas.com/vohkare/nro2>

Sisällysluettelo

Elämän dramaturgit	4
Hyökkäyskeräin	8
Vaaroja	13
Ihmisen aiempaa vaikuttavuutta hankalampi häivyttää	15
Kohteena	23
Tumpelot häiritsijät	26
Riskipitoiset selitykset	28
Poliisi: aivojen turmeltuminen ei kuulu meille	34
Terveysala pitää yllä vääriä käsittelytapoja	38
Missiot, hankkeet yms.	43

Elämän dramaturgit

Voidaan kuvitella lukematon määrä kokeiluja, joissa tutkitaan sitä minkälaisille ihmisille minkäinlainen yhteiskunta tai toimintaympäristö toimii, minkä vuoksi testiyksilöstä voi tuntua, että hänen elämänsä on tulevaisin osalta muille ihmisille kuin jonkinlaista nauhoitetta. Pahimmillaan epätoimivuus tarkoittaa sitä, että yksilö ei pysty pitkänkään ajan kuluessa luovimaan elämässään parempaan asemaan, vaan hänen elämänsä junnaa enimmäkseen samoissa rajoittuneissa mahdollisuuksissa, mahdollisesti joiltain osin kohti huonompaa edeten. Kuka testaavana tahona onkin, ei aina malteta odottaa sitä, että jostain ilmestyy sopivanlainen

kandidaatti tietynlaisesta testitapausta varten, vaan päädytään muokkaamaan jo tiedossa olevan yksilön elämää. Tämä elämän muokkaaminen voi vähimmillään tarkoittaa sitä, että testiyksilö pystyisi kyllä palauttamaan elämänsä takaisin entisenlaiseksi, jos hän vain jaksaisi ajatella mielestään esiin sen asian, joka hänen pitäisi huomioida aiheuttaakseen itsessään positiivisen muutoksen kohti entistä, mutta se tuntuu hänestä aivan liian työlläältä tai sitten ajatukset eivät suuntaudu sinne päinkään.

Vaikuttamaan pyrkivät kokeilut eivät minäkään erityisen välttämättömyyden vuoksi kohdistu ”yhteiskunnan alimpiin kerroksiin”, joilla olisi vähäisempi koulutus tms., vaan vahvaa ohjautuneisuuden tunnetta voi kokea myös sellai-

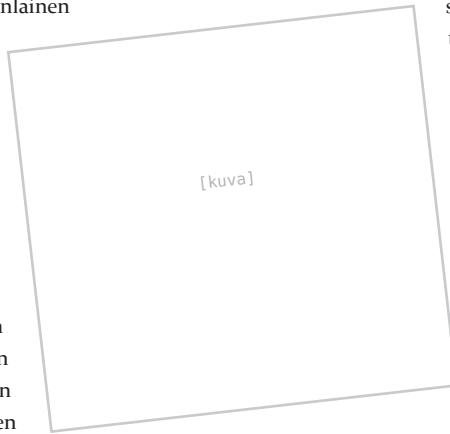
nen, joka löytää itsensä jonkin koulun rehtorin asemasta tai jonkin kunnan virkamiehen roolista, eikä osaa arvioida ollenkaan, kuinka moni ihminen on osallistunut suoraan hänen valitsemiseensa ja missä yhteyksissä häneen on vaikutettu esim. priming-tekniikan avulla, jotta hän tulisi kuin hypnoosissa tehneeksi häneltä odotettuja valintoja – ennen ja myös jälkeen tehtävään valitsemisen.

Ihmisiä syntyy jatkuvasti uusia ja periaatteessa heistä kaikista voi tulla minkälaisia vain, mutta erilaisilla yhteiskunnallisilla toimijoilla voi olla haluna

kanavoidsa ihmisiä massoittain erilaisiin uumiin tai vaihtoehtoisesti estää sitä, että jotkut tietyt ihmiset pääsisivät johonkin tiettyyn asemaan tietynlaisen mentaalisen varustuksen kera. Estäminen on jossain mielessä kriittisempää osattavaa, koska estämistä voi yleisesti luonnehtia sellaiseksi, että sitä voidaan harrastaa silloinkin,

kun aikaa vaikuttamiseen on vähän. Enemmän piilossa valintoja ohjaavat psykologiset vaikuttimet ovat metodeina monelta osin yhtä käyttökelpoisia, mutta jos tavoitteena on se, että joku ei kerta kaikkiaan saisi saavuttaa tietynlaista asemaa, vaikuttamisen laatu yleensä heikkenee ja uskallisuus epävarmoihin kokeiluihin tulee korvaantuneeksi enemmän varmatoimisilla metodeilla, joita voi toistaa varioiden loputtomiin.

Systemaattinen vaikuttaminen ei todennä-

köisemmin ailahtelee laadultaan niin paljon kuin sellainen, johon jokin taho tulee innostuneeksi ilman erityisempää vaikuttamisen koordinoitavuuden miettimistä. Systemaattinen vaikuttaminen voi noudattaa samankaltaista säntillisyyttä toteutuksessaan kuin organisaatioiden toimintaa ohjaavat käytännöt ja ohjeistukset, mutta tämä ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että vaikuttaminen voi olla luonteeltaan läpeensä leikkisää. Täytyyhän osallistuvien tahojen tuntea voivansa viihtyä. Siitä miten leikkisyys ja samalla myös eettisyys määrittäytyy, asetuu kyseenalaiseksi silloin, kun kohdeyksilö voi huonosti vaikuttamisen vuoksi.

Erinäisten tutkimuksien mukaan ihmiseen vaikuttaminen on helpompaa silloin, kun hänen mieltensä on elimistön lievän vajeetoinnan vuoksi alttiimpi priming-vaikutuksille eli aistimuksien ja ajatusten myöhempää ajatustointaa valmistelevuudelle eli tiettyjen ajatusten esiintyvyyden todennäköistämislle. Kilpirauhanen on tällaisen pohjustamiselle hyvä kohde, koska se osallistuu moneen elimistön toimintaan ja sen toimivuuden mahdollisuuksien suhteen on suora korrelaatio jodin saannin välillä. Lukuisassa laajalla yleisölle suunnatussa artikkelissa on mainittu siitä, että monilla suomalaisilla on vajetta jodin saannissa, mutta pikantisti apteekista ei voi saada kuin mega-annoksia joditabletteja, vaikka ihan pieni lisä olisi kätevämpää jodin saannin turvaamiseksi, saantisuosituksissa pysyttäytyen. Kilpirauhanen tarvitsee kilpirauhashormonien valmistamiseen jodia, jota elimistö ei erityisemmin käytä mihinkään muuhun (sen tiedon mukaan, mitä terveystietojen julkaisijat pitävät verkkosivuillaan yllä) ja kilpirauhashormoneja taasen tarvitaan eri puolin elimistöä, jottei mm. ajatuksenkulku hidastuisi ja ajatusten tavoitettavuus heikentyisi. Jos ajatusten tavoitettavuus/ muodostettavuus heikentyy, pääsevät helpoimmin mieleen juolahtavat ajatukset ”valtaamaan lisää alaa” ajattelussa lisäämällä (teoriassa) ver-

kostoituneisuutta muiden enemmän helpommin mieleen juolahtavien ajatusten kesken. Myös erilaiset ehdollistumat ja yksittäiset, uudet assosiaatioidokset esimerkiksi sanojen välillä voivat jäädä normaalia helpommin pysyväluonteisiksi.

Puhuttaessa vaikuttamaan pyrkivästä tahosta, on huomioitava, että kyse voi olla dynaamisesti muuntuvasta entiteetistä, johon eri ihmiset ottavat eriasteisesti osaa tilannekohtaisesti, eikä näiden ihmisten välillä välttämättä ole erityisempää tasa-arvoisuutta ts. osa on jonkinlaisia suorittajia/toteuttajia, joilla ei ole mahdollisuutta tietää, kuinka laajasta vaikuttamistoiminnasta on kyse ja/tai mihin kaikkeen sillä pyritään. Asenteiden osalta yhtenäisyyttä saattaa olla paljonkin enemmän, mikä hyödyttää osallistumiseen houkuttelun tarkoituksissa. Tällaista voi esiintyä mm. niissä tapauksissa, joissa ei haluta, että joku tietty henkilö saavuttaa jotain erityistä tietynlaisen mentaalisen varustuksen kera. Estämiskeinoinhin voi tällöin lukeutua esim. se, että testiyksilön halutessa selvittää jonkin fysiologisen arvon laboratoriomittauksen kautta, hän saa toistuvasti manipuloituja tuloksia, jotka kertovat normaaliarvojen rajoissa olemisesta, vaikkei näin olisi-kaan.

Käydessä terveysasemilla (ent. terveyskeskukset) otattamassa laboratorionkoikeita, on joka ikinen kerta, monena perättäisenä vuotena moneen kertaan, saatu mainittuun jodiin liittyvissä kilpirauhaskokeissa samankaltaiset ”viitearvojen rajoissa” tulokset. Tämä on varsin mystistä, koska kilpirauhashormoni tyroksiiniin (tetrajodityroniini, T₄) ja trijodityroniiniin (T₃, syntetisoidaan enimmäkseen edellisestä) muodostumiseen tarvitaan sekä jodia, että aminohappo tyrosiiniä ja jodin kerrotaan osallistuvan erityisesti juuri näiden aineiden muodostumiseen eikä sitten juuri muuhun. Jos jodilisä auttaa jo minuuttien ja tuntien mittaisen ajanjakson aikana toistuvasti, puoltaa se aika vahvasti sitä todennäköisyyttä, että joko

*jodista on vajetta elimistössä tai sitten sitä ei jostain syystä ole saatu käyttöön eri puolien elimistöä olevista varastoista, mutta suoraan verenkierrosta paremmin. Koska kaulalla ei ole ollut havaittavissa kilpirauhasen suurentumisesta kompensoimassa kilpirauhashormonien tuotantoa (jodin verenkierrosta keräämisen tehostaminen, eng. iodide-trapping), ei jodin puutos ilmeisesti ole ollut aivan suuren suurta? Suorina ja epäsuorina kohteina vaikuttavat olleen mm. ruoansulatus, ääri-
raajojen lämpötilat ja ajattelun jähmeys/vetreyt. Kilpirauhashormonien määriä on mitattu sekä kymmenisen minuuttia paikoillaan odottaen, että suoraan pyöräilemästä tullessa ja ainako ne ovat silti olleet viitearvojen rajoissa? Asianomaisen omien taulukkolaskelmien mukaan myös raudasta on ollut erään mittauskerron aikana puutetta jo pidempään, minkä pitäisi vaikuttaa haittaavasti kilpirauhashormonien muodostumiseen, mutta tuolloinkin tulokset olleet viitearvojen rajoissa.*

Kilpirauhashormonien kerrotaan säätelevän mm. kehon proteiinin, rasvan ja hiilihydraattien käyttöä sekä stimuloivan vitamiinien ja hivenaineiden aineenvaihduntaa. Inhiboivana (estävänä) tekijänä olisivat myös goitrogeeniset ruoat (monet kasvikset ja vihannekset) niiden vaikuttaessa kilpirauhashormonien tuotantoon häiritsemällä jodin hyödynnettävyyttä. Jos ei tiedä goitrogeenisyydestä, voi tulla ohjailuksi käyttämään ruokia, joilla ei tiedä olevan haitallista vaikutusta. Koska kilpirauhashormonien muodostumiseen tarvitaan myös aminohappo tyrosiiniä, jota taasen tarvitaan lukuisten muiden hormonien (mm. dopamiini) tuotantoon, herää kysymys tyrosiinin riittävydestä kilpirauhashormonien tuotantoa varten. Sopivanlaisella psykologisella/fysiologisella ärsyttämällä saadaan varsin tehokkaasti kulumaan dopamiinia, minkä voisi ajatella aiheuttavan lisääntyvää tyrosiiniä vaativaa dopamiinisynteesiä, mikä taasen aiheuttaisi kilpailutilanteen erilaisten elimistön tar-

vitemien aineiden tuotannoissa. Elimistö pystyy muokkaamaan tyrosiiniä myös fenyylialaniinistä, mutta sekun on aminohappo, jota täytyy saada ravinnosta, koska elimistö ei pysty tuottamaan sitä itse. Koska tyrosiiniä tarvitaan dopamiinin tuottamisen lisäksi myös adrenaliinin ja noradrenaliinin tuottamiseksi, voisi periaatteessa kyetä pelkästään omia tuntemuksiaan kuulostelemalla arvioimaan, onko tyrosiiniä puutetta.

Vaikuttamaan pyrkijöiden kannalta on arvokasta tietoa, jos on selvitettävissä edes keskimääräisellä tasolla, minkälainen on testiyksilön jodin saanti. Tämän lisäksi voidaan testiyksilön reaktioiden perusteella analysoida sitä, kuinka paljon tämä vielä sietää häirintää jollain tietyllä kertaa ennen kuin hän ajautuu ajattelun moodiin, jossa hän on sopivan alttiina suggestioille ja muulle psykologiselle vaikuttamiselle. Kaikki tällainen on kirjattavissa jossain toisaallakin sovellettaviksi ohjeiksi, jolloin se mitä opitaan yhteen henkilöön vaikuttamista, on käypää tietoa esim. sataan tuhanteen muuhunkin ihmiseen – tai miljooniin ihmisiin, jos ei rajaudu pelkästään Suomeen.

Kun testihenkilö tunnetaan läpikotaisin historialtaan, nykyiseltä tilanteeltaan ja tulevaisuuteen kohdistuvilta aikomuksiltaan, häntä saatetaan käyttää eräänlaisena ”yhteiskunnan penetraatitestaajana” sen selvittämiseksi, kuinka muut jollain tapaa hänenlaisensa selviytyivät/suorituivat jostain ratkaistavissa olevasta asiasta. Tällainen voi liittyä esim. siihen, saisiko hän johdateltua muita ihmisiä mukaansa jonkin muutoksen aikaansaamiseksi ja kuinka hän tekee sen (esim. käyttäkö sosiaalista mediaa vai toimiiko enemmän underground-tyyliin). Minkälaisia tuloksia näistä tutkimuksista olisikaan saatavissa, kaikki osalliset eivät hyödyntäisi niitä samalla tavoin, koska suurimman osan ajastaan he kuitenkin viettävät erilaisissa ”piireissä”, ovat kouluttautuneet eri tavoilla, työskentelevät pääsääntöisesti erilaisissa yhteisöissä, pitävät eri-

laisista harrastuksista ja monet heistä asuvatkin aivan eri paikkakunnilla ellei peräti eri maassa. Ts. erilaisilla vaikuttamaan pyrkivillä ei varmastikaan ole pelkästään yhteisiä pyrkimyksiä, eivätkä he edes halua olla jatkuvasti toistensa kanssa tekemisissä. Yhteistä heidän toiminnassaan olisi todennäköisesti ainakin se, että tietojärjestelmäavusteinen toiminta perustuu testiyksilön käytöksen sovittamiseen sellaisiin ”muotteihin ja malleihin”, jotka täsmäävät tietojärjestelmässä oleviin. Helpointa tämä on silloin, kun testiyksilö pidetään sosiaalisesti erakoituneena, vaikeasti työllistyvänä ja vähällä rahalla, sillä tällöin hänen mahdollisuutensa muuttua ihmisenä on rajoituneempaa.

Koska Suomi on suhteellisen pieni maa asukkaiden määrässä mitattuna ja Maslowin tarvehierarkien mukaisesti ensin halutaan turvata omat fysiologiset ja turvallisuuden tarpeet, eri tavoin leviävät asenteellisuudet muovaavat nopeasti ihmisten asenteita sillä tapaa yhtenäisemmiksi, että joidenkin ihmisten joutuminen jonkinlaisiksi testiyksilöiksi voi tulla niin laajalti hyväksytyksi, että niihin käydään tekemään enemmän tai vähemmän suorasukaisia viittauksia niin populaarikulttuurissa kuin myös politiikassa ja muussa yhteiskunnallisessa keskustelussa. Ihmisten asenteiden ja näkemysten muokkaamisen kan-

nalta pelkkä tunnistetuksi vertauskohteeksi asettaminen laajalti aistinelimiä tavoittavasti muokkaa nopeasti ihmisten taipumuksia sellaiseksi, että he alkavat toimia elämässään siihen tapaan kuin on joidenkin enemmän valtaa käyttävien mielestä toivottavaa. Suomalaisessa mediassa (mainonta mukaan lukien) on päivittäin viittauksia jonkun testiyksilön tekemisistä, tiedon ollessa peräisin esim. testiyksilön tietokoneelle jätetyn taustaprosessin Internetiin lähettämästä aineistosta, kauppaeskuksen videokameroista tai yksityisestä keskustelusta jonkun näennäisen luotettavan asiantuntijan kanssa. Kun samankaltaisesti vihjailevia tahoja kertyy riittävästi, eivätkä näiden toimintaa havainnoivat ihmiset voi välttyä tajuamasta, että muutkin ihmiset havainnoivat samaa kuin hekin, mikä taas johdattaa ajattelmaan, että näinkö sitä pitää Suomessa elää? ■

”Mitä useammalle teko tuottaa nautintoa, sitä moraalisempi se Benthamin mukaan on.” (Cogitosarjan kirjasta Filosofinen etiikka, utilitarismin keksijäksi luonnehdittua Jeremy Benthamia esittelevästä osasta)

For most of human history, the rulers have always had to find some way to convince other people to fight in their name. They've done this either by compensation with money, loot, and slaves, or with some kind of ideology. But what happens when machines take the role of the grunt? What happens if the elites no longer have to convince people to fight for them?

And they don't have to fully replace human soldiers for this to happen. Every military has a certain number of people who will follow orders no matter what, as well as a number of people who won't do things like say, round-up private firearms or kill their civilian countrymen. The government just need enough drones that are advanced enough to replace those who are not compliant, and they can do whatever they want to their population. (Activist Post, 2016)

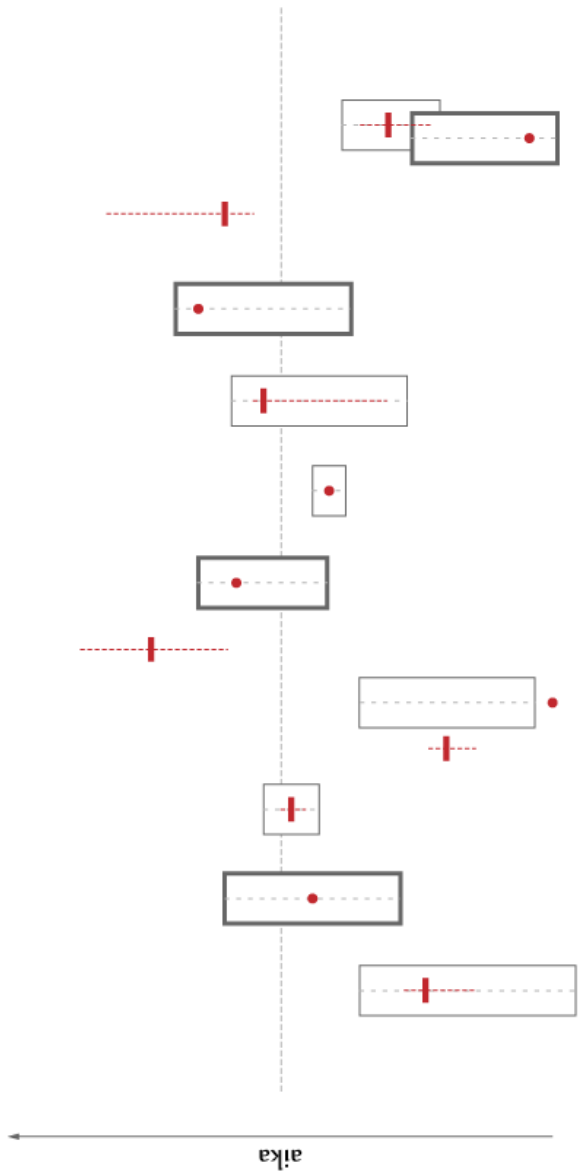
Hyökkäyskeräin

Katselijan videovirran tahallinen pysäytys merkitykselliseen kohtaan tehdään helpommaksi esim. hakemalla tuotantoyhtiöiden edistyneistä tietojärjestelmistä tietoa uusien tv-sarjojen sisällöistä tai käyttämällä algoritmiavusteista joukkoistamista vanhempien tuotantojen läpikäyntiin.

Kun katselee yhdysvaltaisella verkkopalvelimella sijaitsevan verkkopalvelun kautta videovirtaa kuten esim. jonkin tv-sarjan jaksoa, joka on saanut ensiesityksensä vasta pari tuntia sitten ja videovirta keskeytyy juuri siihen kohtaan, missä kuvaa oltiin juuri pannattu sivuttain ja näkyviin jää jokin symboli täsmälleen keskelle kuvaa, ei voitane olettaa, että tällä tavoin aiheutettu tahallinen häiriö perustui siihen, että häiritsijä on yksinään katsellut ennalta läpi koko vasta esitetyn tv-sarjan jakson ja etsinyt sieltä jollain merkityksellisellä tavalla sopivan kohdan. Sivutettakoon tässä se minkä palvelun kautta videota katsottiin ja mihin teknisiin ratkaisuihin/keinoihin häiritsijän toiminta perustui ja tarkasteltakoon sitä, miten tiedettiin mistä kohtaa videota löytyi se kohta, jossa jokin tietty symboli esiintyi. Oletettakoon, että tämä symboli ei sellaisenaan ollut mitään yleisesti merkittävää, mutta se oli merkittävä katsojalle, koska se oli ollut käytössä jossain muussa yhteydessä hänen omassa elämässään juuri kyseisenä päivänä.

Jos kyse on jostain uudesta yhdysvaltalaisesta sarjasta, sen tuotantoyhtiöllä on todennäköisesti käytössään tietojärjestelmä, josta voidaan hakea tietoa pelkkää käsikirjoitustekstistä hakemista tarkemmin ts. uudessa tv-sarjassa olleen kohtauksen aikana esiintyneet esineet ja niiden käyttötavat on vähintäänkin luetteloitu sillä tapaa, että voidaan nopeasti saada vastaus esim. kysymykseen ”kuinka monta kertaa haukattiin jotain hedelmää, kuinka moni näistä tapahtui ulkosalla ollessa, kuinka monta autoa tuolloin ajoi ohitse ja oliko tuolloin jokin numero korostuneesti esillä henkilöhahmojen taustalla”. Tällainen tiedonhaku voidaan kohdistaa sekä aikomuksiin, jo kuvattuihin kohtauksiin, että lopulliseen versioon. Koska on tyypillistä, että kuvatuista kohtauksista paljon menee ns. hukkaan eli niitä ei käytetä, jos sillä tavoin jossain myöhemmässä vaiheessa päätetään, joutuvat eri tuotantoyhtiöiden edustajat pitämään kommunikaatiokanavaa keskenään auki koko omien tuotantojensa ajan. Voihan käydä niinkin, että jos toisen tuotannossa päädytään jättämään laatusyistä pois jokin kohtaus, jonka oli tarkoitus sisältää jotain yhteistä toisen tuotantoyhtiön tv-sarjan jakson kanssa, voi toinen tuotantoyhtiö joutua hylkäämään jotain omassa tv-sarjassaan kuvattua. Tai voivat he antaa antaa jo kuvatun olla sellaisenaan, jos siinä on riittävästi käyttökelpoista ainesta. Kysehän on vain tv-sarjasta, saattavat ajatella. Tv-sarjathan ovat niitä, joissa on useammin sellaisia kuvakulmien vaihdoksia, jotka eivät leikkaustyön osalta sovi aivan yhteen, eivätkä tapahtumien ajalliset kestotkaan aina myötäile intuitiivista käsitystä siitä, miten asiat tapahtuisivat tosimaailmassa.

Eri tv-sarjojen välisistä, ennalta sovituista yhtäläisyyksistä ronskina esimerkkinä eräässä scifi-sar-

□ jo kauan aikaa sitten ajallisesti skeduloitu tapahtuma sisältöineen (esim. tv-sarja tai yleisötapahtuma)

□ erillisiksi ajateltavissa olevan tapahtuman rajat (eng. event boundaries), mahdollisesti ajoitukseltaan tai sisällöltään pikaisesti "kyhäilty"

• ajallisesti kiinteääkö symboliikkaa / ajoitettu tapahtuma tapahtuman rajoissa / muistikuvallisesti tapahtuman kanssa mieleenjäävä asia

+ tietyn aikaikkunan puitteissa ajoitettavissa oleva symbolilkan tai erillistapahtuman esiintuominen (tai siihen viittaavuus/suggestioivuus)

jassa ollut kohtaus leijuen suoritetusta seksuaalisesti aktista, joka ei voinut olla tulematta katsojan mieleen katsoessa toista samana iltana esitettyä leijuen suoritettua seksuaalista aktia, jollaista ei ihan usein esitetä missään tv-sarjassa. Näin selkeää ajatuksien hetkellistä ohjaamista jonkin tv-sarjan tapahtumien suuntaan ei aiempina vuosina ollut, mutta vuosi 2015 kokonaan ja vuosi 2016 siinä määrin kuin sitä on kulunut ovat olleet huomattavan sallivia sen suhteen, kuinka helppo erilaisia ennalta vittuja asioiden, esineiden ja ilmiöiden esiintymisiä on havaita. Samankaltaisuuksien esiintyminen tulee ymmärretyksi kenelle tahansa ja nyt kai haetaan jonkinlaisia rajoja sille, kuinka pitkälle kehdataan mennä ennen kuin liian monia katsoja alkaa ärsyttämään.

Priming-vaikutuksilla pelaamista ei varmaan kai kuitenkaan koskaan tulla tv-sarjoista poistamaan, koska liikkuvan kuvan tuottajat ovat aivan liian hyvässä asemassa vaikuttamassa ihmisten käytökseen ja täten tuottajatahot ovat herkkiä ottamaan vastaan erilaisten sidosryhmien ehdotuksia. Tästä päästäänkin toiseen keinoon tietää, missä kohdin jotain tietynlaista esiintyy jossain tv-sarjassa. Sovitaan siitä ennalta. Tuolloin ei kenenkään tarvitse käydä salaa hakemassa tuotantoyhtiön tietojärjestelmistä tietoa siitä, esiintyisikö jonkin tietynä iltana ulos tulevan tv-sarjan jaksossa jotain tietynlaista symboliikkaa, saati käydä hyödyntämään sosiaalisia suhteitaan ja kysellä erilaisten väli-ihmisten kautta tv-sarjassa esiintyneeltä näyttelijältä tai esim. tuotantotiimissä toimineelta avustajalta, olisiko jotain tietynlaista odotettavissa seniltaisessa jaksossa. Sehän olisi todella hidasta ja jotenkin primitiivistäkin, että käydään epävarmasti toimivien väli-ihmisten kautta kyselemään jotain muistinvaraista.

Vanhempien tv-sarjojen kohdalla voidaan käyttää joukkoistettua läpikäyntiä, olettaen, että kyse on senlaisesta häirinnästä/vaikuttamisesta, josta on niin moni ihminen tietoinen, että tällaiselle ihmisverkostolle voidaan heittää tehtäväksi käydä joukkoistettuna läpi jokin tv-sarjan jakso ja merkitä jollain tavalla ylös, mitä siitä on suoraan havaittavissa, välillisesti mieleentulevissa tai potentiaalisesti kontribuoimassa jonkin ajatuksen esiintuloon, jos tuon jonkin yhdistää johonkin muuhun havaintoon/ajatuksen (priming-tekniikan sovellutuksia). Se, miten tiedetään, mitä vanhempaa tv-sarjaa ja sen jaksoa joku tietty henkilö tulee jossain tiettyssä vaiheessa katsoneeksi, tulee selvitetyn tai riittävän tarkasti ennakoitusti analysoiduksi käytöksenennakointijärjestelmiin syötetyn tiedon avulla.

Tietenkin aina voi jättää tv-sarjojen merkityssisällön löytämisen myös erilaisten mm. kuvantunnistusalgoritmiin läpikäytäväksi. Videokuvahan koostuu peräkkäisistä ruuduista, jotka voidaan ottaa koneellisesti tarkasteluun yksi kerrallaan. Jos kyse on vain jonkin symbolin jonkinlaisena esiintymisestä, tällainen karkea pitkälle automatisoitu läpikäyminen toimii aivan hyvin, mutta jos kyse on esim. henkilöhahmon suorittamasta eleestä, jatkuu ele aina useiden videokuvan ruutujen ajan, joten se vaatii jo jokseenkin erilaisien tunnistusalgoritmiin käyttöä, mutta tähän ei sinänsä ole mitään erityisen uutta, koska moista on käytetty valvontakameroiden tallenteiden läpikäymiseen jo monien vuosien ajan.

Sitä miksi varsinaisesti haluttiin altistaa jollekin tietylle symbolille tai symboliikalle, voi yrittää hahmottaa esim. kuvan 1 avulla. Siihen on merkitty joukko symboleita, tapahtumia muiden tapahtumien yhteydessä ja muistikuvallisesti mieleenjääviä asioita, joilla voi olla ajatella olevan merkittävä yhteisvaikutusta sellaiseen ihmiseen, joka tulee altistuneeksi soveltuvalle kombinaatiolle niitä jonkinlaisen aikarajan puitteissa. Tämä symboliikka ym. olisi sekä kiinteästi tietynä ajankohtana ilmenevää, että esim. juonnettujen ohjelmien tapauksessa suunnilleen tietynä ajankohtana ilmenevää. Aivot poimivat ne yhtä helposti molemmanlaisissa tapauksissa ja tulevat varsin autonomisesti tuottamaan uusia ja herättelemään vanhoja ajatuksia ajattelun stimuloituneisuuden vuoksi.

Älypuhelimeen saapuvat viestit ovat tahallisesti viivästettävissä sellaisen tuntemattoman tahon toimesta, joka saattaa työskennellä esim. Elisalla tai DNA:lla. Tämän ja etämonitoiminnan varaan voidaan rakentaa mahdollisuus altistaa keskenään verkottuvien muistijälkien muodostumiselle.

Jos on jo ehtinyt käymään niin, että joku luvaton taho on saavuttanut sen mahdollisuuden, että tämä kykenee seuraamaan reaaliajassa, mitä jonkun kohdeyksilön henkilökohtaisen tietokoneen monitorin ruudulla näkyy ja jos on vielä niinkin, että tämä taho on sellainen, joka pystyy tulemaan ns. iholle eli lähettämään luvanvaraisesti tekstiviestiä kuten esim. tietynlaisiin Saunalahden puhelinliittymiin liitettyjen markkinointiviestien tapauksessa, pystyy tämä taho seuranta- ja viestintämahdollisuuden yhdistämällä käymään eräänlaista dialogia kohteena olevan ihmisen kanssa. Tätä täydentää se mahdollisuus, että kohteena olevan ihmisen älypuhelimille saapuvia tiedoteviestejä pystytään viivyttämään kaikkien niiden osalta (esim. jokin sovellus olisi saamassa uutta sisältöä kuten tietoa jostain ajankohtaisesta asiasta), mikä vaatii joko sen, että laitetta itsessään on modifioitu tai sitten tele- ja viestiliikenneoperaattorin laitteistot ovat jollain tapaa vääramielisen hallittavissa. Jos oletetaan, että kohteena olevan ihmisen seuranta on jatkuvaa, tarkoittaisi edellinen sitä, että tele- ja viestiliikenneoperaattorin laitteiden hallinnan mahdollisuus olisi jatkuvasti käytettävissä johonkin häiröön ja täten useiden esim. DNA:n työntekijöiden tiedossa. Tieto- ja viestiliikennehän ei välttämättä kulje jatkuvasti samaa reittiä, vaan sitä kautta, mistä se jonkin algoritmin mukaan pitää kulkea. Erityisen pikanttia tässä olisi se, että Saunalahti eli Elisa on DNA kilpailija eli olisi varsin erikoista, jos Saunalahdelle entry-level töitä tekevä pystyisi koordinoimaan häirintätoimintaansa tavalla, joka vaatisi DNA:n verkkolaitteiden hallintaoikeuksia. Sinänsä markkinointitekstiviestin voisi periaatteessa generoida tyhjästä ja antaa sen näyttää siltä, että se olisi jonkin tietyn tahon lähettämä, jolloin ei tarvittaisi muuta kuin viestin saapumisen ajoittamista, mutta sekin on jotain sellaista, jota ei pitäisi pystyä käyttämään häirintään ihan kenen milloin vain halutaan ja ihan toimesta tahansa.

Tyypillinen Saunalahden markkinointiviesti, joka pyritään ajoittamaan johonkin merkitykselliseen hetkeen, on esim. Mondo-lehden vuositulauksesta kertova turhakeviesti. Koska näiden viestien sisältö ei kohdeyksilön kannalta ole koskaan mielenkiintoa sellaisenaan herättävä, pelkkä Saunalahden viestin esiintyminen sinänsä, yhdessä tietynlaisen ajoittamisen kanssa saa kokemaan, että sitä ikään kuin keskustelelee jonkun kanssa, mutta ilman sanoja. Keskusteludialogin häiritsijän kanssa aloittaisi monitorin ruudulla näkyvä ”erityinen asia” (esim. sana tai symboli, joita sanatkin tavallaan ovat) tai huippukohdan saavuttaminen jossain pidempään tehdyssä kuten johonkin aihealueeseen liittyvien asioiden selailussa, mihin etähäiritsijä ottaisi osaa aiheuttamalla markkinointiviestin saapumisen, jolla olisi potentiaalia palauttaa kohdeyksilön mieleen hetki, jolloin jokin aiempi markkinointiviesti saapui, jolloin aiempien hetkien ja senkertaisten hetken aikaiset tapahtumat pääsisivät toviksi yhtymään kohdeyksilön mielessä.

Jos etähäiritsijä on ollut harkitsevainen sen suhteen missä kohdin häiritsee, jokainen aiempi markkinointiviestillä ajoittaminen on ollut toisistaan selkeästi eroava tilanne, jolloin vain se aiempi tilanne, joka sopii yhteen juuri sen kertaisen tilanteen kanssa, osallistuu tähän erikoiseen dialogiin. Esim. jos

jonain aiempänä kertana on esiintynyt markkinointiviestillä häirintää Fonectan puhelinluettelosta tietoja etsiessä ja tällä kertaa haussa on ollut CRM-ohjelmistoja (Customer Relations Management eli asiakassuhteidenhallinta-ohjelmistoja), on näissä sen verran yhtäläisyyttä keskenään, että tämä yhteys juontuu kohdeyksilön mieleen ilman avustavia häirintöjäkin (mitä ne sitten olisivatkaan). Kun kohdeyksilö sitten kimpaantuu tästä ja hakee Google Images -haulla esiin kuvia hakusanoilla ”vitun apina” tms., saapuu puolen tunnin sisään läheiseen älypuhelimien kolme viestiä, joista yhdessä kerrotaan Tarra-sovellukseen olevan saatavilla uusia tarroja, toisessa kerrotaan uutissovelluksessa luettavissa olevasta jutusta, jossa kerrotaan Latigo-nimisestä eläintarhasta karkuun päässeistä kiljukauloista ja kolmannessa on sama Mondo-lehden markkinointiviesti uudelleen. Jälkimmäinen näistä tuottaa tarra-sanan mielessä aktivoitumisen johdosta mielikuvan mm. matkalaukusta, jonka olemus kielii paljosta reissaamisesta, jossa on muotojensa puolesta yhtäläisyyttä laatikon ideaan, joka taas ääneen sanottuna kuulostaa hiukan samalta kuin sana ’latigo’. Mentäessä ulos ja polkaistua pyörällä muuttaman sataa metriä, tulee huomanneeksi, että joku tyyppi tulee vastaan pidellen päätään siihen tapaan kuin hänellä olisi darra ja Gmailin sähköpostilaatikossa odottaa ASOS-verkkokaupan kohdennettu uutiskirje, jossa on sana ’customers’ kapitaaleilla kirjoitettuna ja muusta viestistä räikeän selkeästi erotuvana. Koska nykyisin on varsin tavallistakin, että häirintään pyydetään jelppeä useilta eri tahoilta, olisi tässä tapauksessa avustajina ollut mm. ulkona vastaantulija, ASOS-verkkokaupan uutiskirjeiden tekijä, uutispalvelun tuottajat/kehittäjät ja eläintarhan työntekijät.

Älypuhelimien asennetun luotettavan sovelluksen tuottaman runsaan palvelupyynnövirran avulla voidaan selvittää käyttäjän senhetkisiä toimia ja hyödyntää tätä mahdollisuutta käyttäjän taipumusten luvattomaan analysointiin.

Eräs yksinkertainen vaihtoehto älypuhelinien käyttäjien tekemisten seurantaan, joka ei vaadi laitteeseen murtautumista tai edes siihen käsiksi pääsyä, perustuu sellaisten laitteissa käytettyjen sovellusten toiminnan monitorointiin, jotka hakevat verkosta lisää dataa pitkälti samaa tahtia kun käyttäjä etenee sovelluksen käytössä, eikä siirrettävää dataa ja tietokyselyjä ole suojattu mitenkään. Tällaisia sovelluksia ovat mm. uutissovellukset ja tässä tapauksessa varsinkin sellaiset, joiden tekijänä on runsaasti omia uutisia julkaisevat. Eräänkin mediatalon uutissovelluksessa on sen verran paljon sisältöä etusivullaan, että sitä sisältöä vierittelee esiin useiden sormella luiskauttamisten verran. Jos näkymää vierittää nopeasti, huomaa että kaikki kuvat eiväth ehdi latautua näkyviin, vaan niitä joutuu odottelemaan hetkisen.

Vähittäistä kuvien esiinlataamista kutsutaan alan epävirallisessa termistössä ”lazy loading”-tyypiseksi eli kuvia ladataan esille vain hiukan enemmän kuin mitä on nähtävillä, jotta näkymää vierittäville käyttäjälle on jo valmiiksi jotain uutta kuvaa näytettäväksi ennen kuin jostain kauempaa, verkon kautta on saatu ladattua uutta näytettävää. Tämä lienee jossain määrin periytymää siitä, että tällöin sovelluksien tekijät välttävät sen, että joutuisivat miettimään erilaisten päätelaitteiden muistimääriä ja optimoimaan ohjelmointikoodia eri muistimäärisille laitteille erikseen, jos kaikki näkymässä mah-

dollisesti esille tulevat kuvat ladattaisiin kerralla. Pieniltä ruudulla näytävät kuvat eivät välttämättä vie paljon muistia tai kaistaa verkosta, mutta toisinaan saatetaan päätyä siihen, että mobiililaitteille lähetetään varmuudeksi esim. 4 kertaa tarvittavaa kookkaampi kuva (kaksinkertainen sekä leveys-, että pituussuunnassa) ja skaalataan siitä sitten pienemmäksi laitteessa itsessään. Kun etusivulla ladattavia kuvia alkaa olemaan esim. 60 – 70 kpl, siitä kertyisi jo aika paljon kerralla ladattavaa.

Hyvien verkkoyhteyksien äärellä kuvat latautuvat kyllä pikavauhtia, mutta se että jokainen kuva ladataan yksi kerrallaan eli jokainen kuvalaus tuottaa yhden kuvapyynnön ja yhden vastauksen pyyntöön eli varsinaisen kuvadatan, mahdollistaa jo ensimmäisestä käyttökerrasta lähtien mm. sovelluksen käyttäjän selausnopeuden arvioinnin ja myöhemmillä kerroilla alati parantuvat mahdollisuudet arvioida ei pelkästään sitä, mikä käyttäjää todennäköisesti on kiinnostanut eli miksi hän ei saapunut tiettyyn kohtaan ennen kuin vasta viiveen jälkeen. Sillä ei ole erityisempää merkitystä onko käyttäjä muuttanut uutissovelluksen vakiokategorioita, sillä se joka salaa käyttäjän käyttämää verkkoa monitoroi, pystyy kuvapyynnön osoitteen ja parametrien avulla selvittämään (automatisoidusti) missä uutiskategoriassa kyseistä kuvaa oli käytetty.

Palvelun laatuun tähtäävät sovelluskehittäjät todennäköisesti asettaisivat kuvat latautumaan jonkinlaisissa lohkoissa eli esim. tusina kuvia kerralla, jolloin palvelimelta tuleva vastausviesti sisältää useiden kuvien datan, mutta noviisit ja tapoihinsa urautuneet sovelluskehittäjät saattavat helpostikin päätyä kuva kerrallaan -ratkaisuun, koska sellaiseen tulee ajaututtua melkein kuin itsestään, jos ei näe ylimääräiseltä tuntuvaa vaivaa.

Tietenkin uutissovelluksien käyttäjät avaavat välillä jonkin uutisen esille kokonaisuudessaan ja

Vaaroja

Tietoturva- ja tietoliikennehäirintä -aiheisia poimintoja (läheltä vuotta 2016) Threatpostista, Dark Readingistä, SC Magazinesta, Toolwarista ja Homeland Security News Wirestä.

New analysis method discovers eleven security flaws in popular Internet browsers

“It is time for the Internet community to start addressing the more difficult, deeper security problems,” says Wenke Lee, professor in the School of Computer Science and an adviser to the team. “The security research community has been working on various ways to detect and fix memory safety bugs for decades, and have made progress on ‘stack overflow’ and ‘heap overflow’ bugs, but these have now become relatively easy problems. Our work studied the much harder and deeper bugs — in particular ‘use-after-free’ and ‘bad casting’. Bad casting enables an attacker to corrupt the memory in a browser so that it follows a malicious logic instead of proper instructions.

KillerBee (Exploiting ZigBee and IEEE 802.15.4 Networks)

KillerBee is a Python based framework and tool set for exploring and exploiting the security of ZigBee and IEEE 802.15.4 networks. Using KillerBee tools and a compatible IEEE 802.15.4 radio interface, you can eavesdrop on ZigBee networks, replay traffic, attack cryptosystems and much more. Using the KillerBee framework, you can build your own tools, implement ZigBee fuzzing, emulate and attack end-devices, routers and coordinators and much more.

Automated voice imitation can defeat voice-recognition security

People often leave traces of their voices in many different scenarios. They may talk out loud while socializing in restaurants, giving public presentations or making phone calls, or leave voice samples online. Using an off-the-shelf voice-morphing tool, the researchers developed a voice impersonation attack to attempt to penetrate automated and human verification systems.

(jatkuu..)

viettävät sen äärellä jonkin verran aikaa ja sitä kautta saadaan varma tieto siitä, mitä käyttäjä ainakin on silmäillyt tarkemmin. Tämä välittyy myös verkkoa luvattomasti seuraavan tietoon ja jatkuva analyysiä varten automaattisesti taltioimaksi (otsikko, uutisen avainsanat tjm.). Jos pitäydytään siinä, että laitteet, jotka verkon toimintaan osallistuvat, toimivat normaalisti, ovat käyttäjän kannalta riskialttiimpia paikkoja selailta uutissovelluksella, jonka suojaustasoltaan ei ole tietoa, sellaiset paikat, joissa langattoman verkon tarjoajaksi tulee valittua suojaustasoltaan heikot tai olemattomat, koska tällöin kuka tahansa pystyy tallentamaan aivan kaiken verkkoliikenteen kyseisestä verkosta. Näistä tallenteista pystyy lukemaan suoraan mistä otettiin yhteyttä, minne otettiin yhteyttä, minkämuotoista tietoa odotetaan vastaukseksi, mitä saadaan vastaukseksi ym. Tavallisella selaimella (esim. Chrome) selaillessa ongelma olisi muuten sama kuin erillisellä sovelluksella, mutta sillä erolla, ettei käyttäjän selausnopeudesta saisi selkoa niin hyvin, koska verkkosivut lataavat usein kaiken sivulla esiintyvän kerralla ja saattavat jo sellaisenaan tarjota niin paljon silmäiltävää, että käyttäjältä kuluu monta minuuttia ennen kuin hän tuottaa lisää verkkoliikennettä. Tämä ei sellaisenaan ole niitä kuohuttavimpia tietoturvaongelmia, mutta vähäpätöisyyksistäänkin voi monenkertaistuneena muodostua merkittävä riski, sillä omia taipumuksiaan voi olla hidasta muuttaa ja niin kauan kuin omat taipumukset pysyvät tietynlaisena on luvattomasti tietoa keränneillä jonkinlainen etu puolellaan. ■

According to government officials, use of encryption may inhibit the ability of law enforcement and the intelligence community to investigate and prevent terrorist attacks. More specifically, Director Comey has stated that ISIS operators in Syria are "recruiting and tasking dozens of troubled Americans to kill people, [using] a process that increasingly takes part through mobile messaging apps that are end-to-end encrypted, communications that may not be intercepted, despite judicial orders under the Fourth Amendment." FBI officials have also emphasized that the FBI does not possess the capability to defeat encryption using brute-force attacks and there is not an easy way to get around strong encryption.

Although use of encryption may present a barrier to surveillance, it may not be impermeable. There are many ways to implement encryption incorrectly and other weaknesses beyond encryption that are exploitable. For example, encryption does not prevent intrusions at the end points, which has increasingly become a technique used in law enforcement investigations. Encryption typically does not protect metadata, such as e-mail addresses and mobile-device location information, that must remain in plaintext to serve a functional purpose. Data can also be leaked into unencrypted media, through cloud backups and syncing across multiple devices. (Berkman Center for Internet & Society at Harvard University, 2016)

Ihmisen aiempaa vaikuttavuutta hankalampi häivyttää

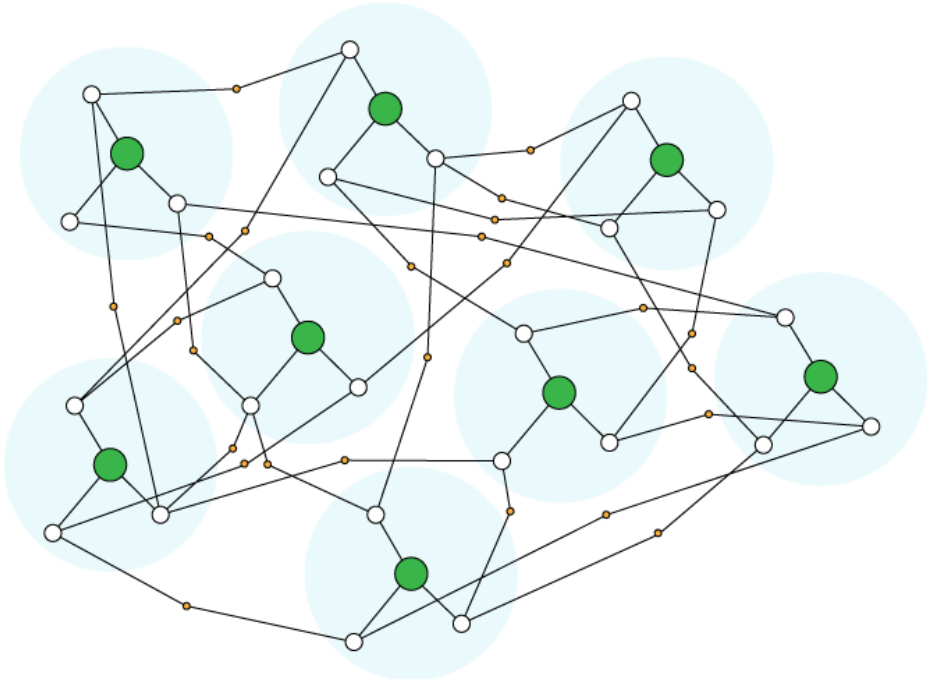
Ystävyysuhde osoittautuikin keinoksi tuottaa altistumia, joita vain tietynniminen, psykologiselta profiililtaan soveltuva, elämään mukaan ympätty henkilö pystyi tuottamaan. Varusmiespalveluksesta tuttavuus sai alkunsa, mutta pelinä mielen uudelleenohjelmointia oli kestänyt pitkään jo tätä edeltäenkin.

Monet ovat olleet huomioimassa läheltä, kuinka jotain ihmistä viedään kiiruulla kohti jotain merkittävää, korvamerkittyä asemaa, mutta tällaiselle on myös vastakohtansa eli niiden ihmisten käsittely, joihin käytetään häirintätarkoituksessa käytännössä koeteltuja metodeita heidän miensä väkinäiseksi uudelleenohjelmoimiseksi. Sosiaalisena pelinä mielen uudelleenohjelmointi on eräs osoitus siitä, että lähestulkoon kenet tahansa pystytään nostamaan tai laskemaan kulloisestakin asemastaan, vaikka hän tätä vastustamaan pyrkisikin, sillä tietynlainen mielen uudelleenohjelmointi saa kohteen tekemään valintoja, jotka vievät häntä lähemmäs muiden asettamaa tavoitetta. Tämä perustuu siihen, että ihminen pystyy alitajuisesti ja toistuvasti tuottamaan tajuntaan iskostuneen tavoitteen mukaisia toiminteita ilman, että alitajuinen prosessointi antaa mitään vihjeitä tapahtuneesta prosessoinnista. Hienoisimmillaan tämä voi tarkoittaa jopa sitä, että kun haluaa tietoisesti heittää pelipöydässä nopalla kuutosen, käsi todellakin heittää

sen kuutosen toisensa perään. Tämä kuitenkin vaatii paljon pohjustelua, eikä siinä lopulta ole kyse tahdonvoimasta juuri minkään vertaa, vaan hienoisen signaalien antamisesta itselleen ja lopun ollessa eräänlaista automaatiota.

Aivothan eivät varsinaisesti koodaa aikaa erikseen mitenkään, joten tiettyjä altistumia toistuvasti esiin nostattamalla, kerta kerralta hiukan uudelleen sävyttäen ja yhdistävillä tekijöillä toisiinsa liitellen, voidaan saavuttaa melko pitkäaikaisesti koossa pysyviä ”ajatussumppuja”.

Suomen puolustusvoimiin kuuluneet tahot ovat tehneet osansa järjestelläkseen asioita niin, että tietyt henkilöt, joiden persoonat toimivat

Kuva 1. Muistot, vaikka ne olisivat peräisin ajallisesti toisistaan etäällä olevista tapahtumista, voivat päätyä olemaan "lähellä" toisiaan, jos niihin liittyviä detaileja nostatellaan esiin toistamiseen, sävytetään samalla hiukan uusiksi ja kytketään yhteen eri muistojen kanssa.

sopivasti yhteen, kohtaisivat, jotta toiselle heistä, joka oli varsinainen myöhemmin aktivoitavan häirinnän kohde, saataisiin aikaiseksi tiettyjä pitkäkestoisia altistumisia, joita vain tämä toinen saattoi tarjota – heistähän tulisi psykologisen analyysin ja muun johdattelun kautta ystäviä myös siviilissä ja varusmiespalveluksen jälkeen. Sijoittelusta vastaavien on ollut helppo ripotella tulevia varusmiehiä minne vain näennäisin perusteluin.

Altistumista muodostuu eräänlaisia ikimuistoja, jotka määriteltäköön muistoiksi, jotka ovat "jonkin aikakauden tapahtuman helpoiten tajuntaan asti nousevia osia". Häirintämielessä tätä ikimuistoisuutta joudutaan vaalimaan, jotta se

toimisi sillä tapaa, että esim. mielikuva jostain episodisesta tapahtumasta tai assosiaatio jostain sanasta toisi välittömästi mieleen jotain tiettyä. Tämä ylläpidettävyyden ongelma ratkeaa ainakin teoriassa siten, että verkotetaan altistumia ja niitä sävyttäviä muita altistumia keskenään, jolloin yhden "aktivoiminen" herättelee samalla vähän niitä muitakin. Kuva 1 ei toimi riittävän hyvin tämän aktivoitumisen leviämisen selittäjänä, sillä se vaatisi paljon lisää viivoja ja yhteyspisteitä – mieluiten animoituna esitettynä – mutta se ilmentää sitä, kuinka "lähellä" muistot voivat tulla olemaan, vaikka kokonainen aikakausi olisi ajallisesti niiden välillä. Aivothan eivät varsinaisesti koodaa aikaa erikseen mitenkään, joten tiettyjä

altistumia toistuvasti esiin nostattamalla, kerta kerralta hiukan uudelleen sävyttären ja yhdistävillä tekijöillä (kuvassa pienempiä pisteitä) toisiinsa liitellen, voidaan saavuttaa melko pitkäaikaisesti koossa pysyviä ”ajatussumppuja”. Kuvaa 1 voisi kutsua pelkistykseksi, jos voisi selittää, mistä se on pelkistetty, joten täten se on pikemminkin jonkinlaista taidetta, jolle voi joutua antamaan hetken aikaa avautua.

Ikimuistoisuuden vaikutusta voi kokeilla kysymällä itseltään, missä oli jonkin tietyn järjestyttävän tapahtuman aikaan ja ennen kuin ehtii muuta ajatellakaan, saattanee muistuma jostain tietystä huonetilasta katsomassa televisiosta uutisointia jostain tietystä tapahtumasta nousta

Suomen puolustusvoimien epä-rehtiys ja elämää ohjaileva osuus tulee esiin siinä, että kun asianomainen tarkastelee omaan elämäänsä taaksepäin, se vaikuttaa sillä tapaa muiden ihmisten käsikirjoittamalta, että se ei voisi eikä olisi voinut toimia häiritsijöiden kannalta tietyillä tavoin ellei asianomaisen elämään olisi ympätty mukaan henkilö, jonka sukunimi on Puustinen ja joka tunnetaan lempinimellä ”tuke”.

mieleen. Tunne ei välttämättä seuraa mukana, jos tapahtuma ei ole itselle erityisen läheinen asia, mutta ne jatkoajatukset jotka seuraavaksi nousevat mieleen, ovat todennäköisesti osittain sellaisia, joita ei olisi ajatellut esim. koko seuraavana viikkona ellei olisi ensin ajatellut jotain tiettyä tapahtumaa. Ihminen kun ei jatkuvasti ole

ajattelemassa kaikkea mahdollista, vaan ajattelu noudattaa jonkinlaisia lainalaisuuksia, joita tunnetaan sekä melko hyvin, että melko huonosti.

Koska sekä aidoilla, luonnollisesti esiintyneillä altistumilla, että keinotekoisesti luoduilla altistumilla on taipumusta ”lukkiutua” mm. samoihin sanoihin ja geometrisiin kuvioihin, voi häirinnän kohde itse joutua ”vaalimaan omaa hermoverkostoaan” pitämällä tiettyjä (kuviteltuja) rakenteita yllä silloinkin, kun ei niitä aktiivisesti käytä, koska muuten jokin omien mieltymysten kanssa kilpaileva altistuma/muisto syrjäyttää siitä jotain. Tämä voi tarkoittaa sitäkin, että jos pitää tietynlaista takkia yllään kuukausien ajan, sitten luopuu sen käytöstä ja näkee jo piankin jonkun muun pitämässä vastaavanlaista yllään, voi joutua huomaamaan, että jos kokeilee vetäistä vielä kertaalleen tuon aiemman takin ylleen, se ei tunnu enää samalta, koska jokin on sävyttänyt sen käyttökokemuksta. Kaikki ihmiset eivät tietoisesti mietiskelisi sitä, miltä moinen muutos itsestä tuntuu, mutta sellaisia jotka ymmärtävät altistumien vaikutusta, moinen voi risoa paljonkin.

Suomen puolustusvoimien epärehtiys ja elämää ohjaileva osuus tulee esiin siinä, että kun asianomainen tarkastelee omaan elämäänsä taaksepäin, se vaikuttaa sillä tapaa muiden ihmisten käsikirjoittamalta, että se ei voisi eikä olisi voinut toimia häiritsijöiden kannalta tietyillä tavoin ellei asianomaisen elämään olisi ympätty mukaan henkilö, jonka sukunimi on Puustinen ja joka tunnetaan lempinimellä ”tuke”. Uusien alokkaiden siirtely johonkin paikkaan on eräänlaista logistiikkaa siinä missä tavaroidenkin siirtely, sillä erotuksella, että asiaa oli pohjusteltu epävirallisella psykologisella profiloinnilla, jotta saatettiin jo ennalta varmistua siitä, että tiettyjen henkilöiden persoonat toimivat sillä tapaa hyvin yhteen, että sama jatkuisi myös siviilissä. Tässä tullaan myös sellaisen erikoisen tilanteen äärellä, että missä määrin on oikeutettua taval-

laan sokkona esittää epäilyksiä siitä, että hän itsetiesi miten häneen suoraan assosioituvia asioita tullaan tulevaisuudessa hyödyntämään. Hänet melko tunnustettavasti määrittävät sukunimensä ja kutsumanimensä ovat kuitenkin sellaisia, joilla on erityisen suuri merkitys kerronnassa, joten ilman niiden mainitsemista on vaikea viedä kerrontaa läpi mitään olennaista tietoisesti pois jättämättä. Etunimikin olisi jossain määrin merkityksellinen kuten esim. tilanteessa, jossa kerrottaisiin oman verkkopalvelun profiilinimen muuttumista jonkun muun toimesta Markosta hänen etunimekseen juuri sinä päivänä, kun häneen oli yhteydessä pitkästä aikaa (palvelun nimi taisi olla Techdirt tjs.).

Kutsumanimi ”tuke” olisi muutoin ihan vaan jokin kutsumanimi, mutta se on assosiaatioiden puolesta jo valmiiksi lähellä mm. sanoja tuki ja tukeminen, joita voi ajatella välietappeina kohti sanoja kuten helpdesk, sossu ja asiakaspalvelu, sekä tapahtumia kuten ehdotuksen tukeminen kokouksissa ja hermosignaalin vahvistuminen muilla hermosignaaleilla aivoissa. Tukemista on myös nuokkuvan ihmisen raahaaminen ja joukkojen täydentäminen lisämiehityksellä. Kirjatuki, seinään nojaaminen, sanomisien vahvistaminen, ostetun ohjelmiston ilmainen maintenance-aika ym. Kyllähän näitä löytyy vaikka kuinka paljon.

Vaikka edellä on viitattu Suomen puolustusvoimien epärehittyteen niin siinä on jossain määrin kyse juttuun sisään heittämisestä. Varsinaisesti Suomen puolustusvoimille työskentelevien osallistuneiden määrä voi olla vähäinenkin. Se on vielä hiukan avoinna, missä määrin suunnitelmat vaikuttamiseen ovat olleet kehiteltyinä jo valmiiksi ja kuinka paljon aikomuksia muokataan vuosien aikana. Esim. oliko sattumaa, että opinäytetyö amk:ssa käsittelee helpdesk-tietojärjestelmän kehittämistä – kun ei juuri muutakaan fiksulta tuntuvaa ollut saatavilla? Tuon aikainen ammattikorkeakoulu oli itselle paikka, jossa tie-

tyt lehtorit olivat valmiina aiheuttamaan ärsytystä, yksinjäämistä ja nöyryytystä ihan vain sen vuoksi, että sellainen muokkasi muun porukan asenteita otollisemmaksi muita käyttötarkoituksia varten. Jos sellainen luonnistuu, niin kyllähän sitä helposti lähtee mukaan avustamaan jotain aikoinaan alustettua kokeilua.

Muut ihmiset ovat nähneet erittäin runsaasti vaivaa saadakseen sekä erilaisia ”tukemisia” sävytettyä altistumisien ja sopivien ajoittumisen kautta, että kytkeäkseen ulkomaisten ja kotimaisten asiakaspalvelujen käytön aikaisia ärsy-

jo valmiiksi lähellä mm. sanoja tuki ja tukeminen, joita voi ajatella välietappeina kohti sanoja kuten helpdesk, sossu ja asiakaspalvelu, sekä tapahtumia kuten ehdotuksen tukeminen kokouksissa ja hermosignaalin vahvistuminen muilla hermosignaaleilla aivoissa. Tukemista on myös nuokkuvan ihmisen raahaaminen ja joukkojen täydentäminen lisämiehityksellä. Kirjatuki, seinään nojaaminen, sanomisien vahvistaminen, ostetun ohjelmiston ilmainen maintenance-aika ym.

tystuntemuksia juuri tähän tiettyyn aiemmin tuntemaani henkilöön. Erityisen paljon häirintähenkisyyttä esiintyy niitä ”tukemisia” kohtaan, joita voi käyttää heidän käyttämiensä metodien takaisinmallintamiseen, joista eräs merkittävin liittyy signaalien summaantumiseen. Kyseisestä aiheesta on kirjoitettu aiemmin mm. kirjoituk-

nessa ”Otaksumista” (luettavissa Uskottavaa vai totta -blogista), joka kertoo kuinka hienoisesti

Puustisen aiemmasta asuinkadusta, Koverinkadusta taasen on johdettu ideaa kohti suojan ideaa ja sävytetty erilaisia ”suojamaisuuksia” siihen tapaan, että tietyissä konteksteissä tietynlaisten suojamaisuuksien ideaa ajateltaessa osa ajattelukapasiteetista menee turhien säläajatuksien poishäätelyyn, mikä voi tyrehdyttää hyvän flown ennen kuin se alkaakaan. Samaan suojamaisuuksien ryppäeseen tai mihin lie pöheikköön on pyritty liittämään mm. kannen ideaa, kansioita, peittelyä, proxyä, skimmauslaitetta, filteriä, suodattinta ja lymyilyä.

altistumilla voi pelata ja aiheuttaa ”mielikuvien yhteensummautumista”, josta sitten seuraa tiettyjen määriteltyjen sääntöjen nojalla ennakoitavissa oleviin ajatuksiin pääytymistä, mahdollisesti tuntemuksien ja fyysisten reaktioiden sävyttämänä. Ks. myös kirjoitus ”Voisi olla paikalla ja läsnä, muttei huomaisi kun toista häiritään” (luettavissa Uskottavaa vai totta -blogista), joka kertoo säännönmukaisuuksien oppimisesta ja niiden nopeammasta tunnistamisesta. Asiakaspalveluun liittyvä häirintä tapaa monesti lähteä liikkeelle siitä, että on ilmennyt jokin suhteellisen välttämätön syy ottaa yhteyttä sellaiseen jonkin mieltä kiihdyttäneen seikan vuoksi, mitä sitten käsitellään ilmeisen tahallaan huonosti ja

monesti pitkitetysti, monivaiheisesti ja siinä setvimismatkan aikana lisää altistumia keräten. Ja kuten sanasta ”tuke” voi johtaa monenlaista myös asiakaspalvelusta voi johtaa kaikenlaista muuta alkaen vaikkapa asiakaspalvelua symboloivasta kuuloke—mikrofoni -yhdistelmää päässään pitävistä kasvoista, joista on aika lyhyt matka vaikkapa puhelinmyyjän ideaan.

Perustavanlaatuisena väittämänä tässä kirjoituksessa voi ajatella olevan, että jossain on joskus ajateltu, että asianomaisesta saattaa kehittyä henkilö, joka löytää jatkuvasti uusia epäkohtia siitä miten yhteiskunta ja sen osat toimivat, eikä suostu olemaan hiljaa niistä, joten oli koettu tarpeelliseksi pohjustaa hänen mieltään sillä tapaa, että se olisi alttiimpi häirinnälle. Asiakaspalvelu, joka on siis jotain, joka tapaa edeltää mm. erilaisen instituutioiden ja yritysten ytimiin pääsyä tai edes sinnepäin, olisi ”tuken” idean kautta vain eräs niistä asioista, joiden käyttöä asianomaisen olisi hankala välttää ja jotka tarjoaisivat hyvät mahdollisuudet ärsyttämiseen. Sitä tarina ei tiedä kertoa, kuinka ”tuke” sai kutsumanimensä eli oliko se kustomoitu tiettyä tarkoitusta varten vai oliko vain onnekas sattuma, että Puustinen-sukunimisellä oli sellainen kutsumanimi. Ja tässä kerrotaan tarkemmin vain yhdestä henkilöstä. Muilla henkilöillä kerrontaa täydentäen kävisi ilmeiseksi, kuinka paljon yhteisvaikutusta heistä saisi irti häirintätarkoituksissa. Myös tuken ”patogeeniltä” kuulostava muusikonimi pathogenic, joka tarkoittaisi suomeksi taudinaiheuttajaa, on jotain sellaista, joka lyö assosiaationa läpi myös silloin, kun lukee jotain lääketieteellistä artikkelia, jossa kerrotaan jotain taudinaiheuttajista tai kun lukee majavien keväisistä touhuista.

Viimeisen viiden vuoden aikana asianomainen ei ole kertaakaan pystynyt aloittamaan ”tuken” aiemmin paljolti suosiman Armin van Buurenin kuuntelua Deezerin tai muun virtauspalvelun kautta ilman, että joku etähäiritsijä ry-

säyhtelee hiiren pointteria pitkin ruutua tai kaataa selaimen Flash-pluginin. Kyse voi toki olla myös automaattitoimintaisesta skriptistä, joka tarkkailee tiettyjen tekstipohjaisten avainsanojen näkymistä monitorin ruudulla, mutta toisaalta samaa efektiä on odotettavissa myös kuvamuodossa esiintyvien ”Armin van Buuren”-tekstien kohdalla, mikä kuluttaisi jo aika paljon tietokonelaitteiston tehoja kuvantunnistukseen, vaikka prosessori nopea onkin. Täten vaihtoehtoina ovat mm. reaaliaikainen etämonitorointi ja kaiken tietoliikenteen kulkeminen jonkinlaisen proxy-palvelun läpi, joka analysoi reaaliajassa tietyn kohdekoneen lähettämää ja vastaanottamaa dataa.

Puustisen aiemmasta asuinkadusta, Koverinkadusta taasen on johdettu ideaa kohti suojan ideaa ja sävytetty erilaisia ”suojamaisuuksia” siihen tapaan, että tietyissä konteksteissa tietynlaisten suojamaisuuksien ideaa ajateltaessa osa ajattelukapasiteetista menee turhien sääläajatusien poishäätelyyn, mikä voi tyrehdyttää hyvän flown jo ennen sen alkamista. Samaan suojamaisuuksien rypääseen tai mihin lie põheikköön on pyritty liittämään mm. kannen ideaa, kansioita, peittelyä, proxyä, skimmauslaitetta, filteriä, suodatinta ja lymyilyä. Jotta näiden käytettävyyden merkityksen ymmärtäisi edes jotenkuten olisi hyödyllistä, jos lukija tietäisi jo ennalta, mitä on priming. Lyhyesti sanottuna se on sitä, että jokin ulkoinen tai sisäinen ärsyke valmistelee tulevien ärsykkeiden vaikutusta. Yksinkertaisimmillaan ja karkeimmillaan tämä tarkoittaisi sitä, että esim. jonkinlaista peittelyä havainnoitaessa ajatukset päätyisivät taas kerran jonnekin 2000-luvun alkupuolen tapahtumiin ja ennen kuin huomaa-kaan puheeseen luikahtelee mukaan ilmaisuja, ääntämyksiä tms., joita ei ole käyttänyt aikoihi. Priming-tekniikkaa voi myös pelillistää, kuten on esitetty mm. kirjoituksessa ”Otaksumista” (luetavissa Uskottavaa vai totta -blogista).

Suojamaisuuden ideaa sotkemalla voisi teori-

assa saada aikaan myös sen, että pyrittäessä palauttaa mieleen jossain kansiossa olevia asioita, kansion idean aktivoituminen uuttaa mieleen kaikenlaista taukkaa ja täten kansion sisällön muistinvarainen ajattelu ei ole niin helppoa. Ja kansioihinhan ihmiset tapaavat monesti päätyä laittamaan asioita, jos heillä on yhtään taipumusta tutkivaan otteeseen.

Puustinen nimenä ja sanana on pyritty pitämään mielessä sillä tavalla sävytettynä, että se toisi englanninkielisen sanan ”boost” eli kiihdyttämisen siinä mukanaan. Sattumaako vain, että kiihdytykseen ja nopeaan kulkemiseen ideaan viittaaminen on eräs nykypäivän häiritsijöiden suosikeista? Näihin liittyen on paljon erilaisia ääniä, joilla saadaan aikaan ärsyyntyneisyyttä,

Koordinoidun häirinnän mielessä ensiarvoista on usein se, mitä ajatuksia kohdeyksilön tietoisuuteen tai alitajuntaan putkahtaa ensin, kun ajattelu saa taas kerran alkunsa joistain tietyistä ulkoisista tai sisäisistä suggestioista. Sitähän mielen uudelleenohjelmoijat pitkään valmistelevat, että kohdeyksilön ajattelu olisi ensiajattelujen osalta tietyllä tapaa sävytynyt.

joihin elimistö voimakkaasti reagoi (drifting, hurjastelu, kaahaus, hidastelu, moottorin pauhu, moottorin kalkatus, bassomusiikki, huuto ym.) ja soveltuviin muiden samanaikaisten altistumisien aikana saadaan vietyä ajatuksia käymään Puustisessa. Tosin, hallittavana asiana tämä lie-nee osoittautunut häiritsijöille kovin vaikeaksi ja

nykyisin he pyrkivät karkean kategorisesti liittämään suunnilleen tietynlaisia, toisistaan paljon eroavia ääniä juuri tiettyihin henkilöihin. Eli esim. tietty naapuri, jolla ei millään meinaa pysyä jakoavaimet ja muut kilisevät esineet käsissä pääsee tiputtelemaan niitä piha-asfalttiin aina kun sellaisen aika on ja kiihdyttelyä käytetään erityisesti silloin, kun on ”tuke”-avusteisen asiakaspalvelukohtauksen aika. Kiihdyttelyn idean käytettävyyttä lienee haitannut paljonkin se, että asianomainen on itse kytkenyt sellaisen idean oman verkkopalvelunsa esittelykuvitukseen.

Häiritsijöiltä ei kuitenkaan ole loppunut into yrittää palauttaa kiihtyvyyden ideaa kohti Puustista ja boostin idean johdoksia, mikä ilmentyy mm. tilanteissa, joissa omat vaihtoehdot ovat todella vähissä jonkin asian suhteen tai joutuu hillitsemään itseään. Ei ole ollenkaan tavatonta, että saatuaan jonkin mieltä vahvasti stimuloivan toimintaseikkailun pelattua läpi, nousee tuntemukset tullaan aina jonkun muun tahon toimesta ohjanneeksi sellaisen asian käsittelyyn, joka vie paljon aikaa ja on ihan helvetin turhaa. Tällainen on esim. jonkin elektroniikkalaitteen poikkeava toiminta kuten reititinlaitteen toiminnan jonkin aikaa kestävä häiriötila eli pelin päätteeksi ei pääse nettiin ollenkaan sitä kautta, jolloin joutuu korjausyrityksen jälkeen soittamaan esim. DNA asiakaspalveluun, josta vastaava henkilö onkin sopivasti valmiina altistuttamaan typeryyksillään, kuten on sopinut muiden ihmisten kanssa tekevänsä. Sisältäneen puhelinvaihteen ennaltaohjelmoinnin, jotta ongelman käsittely päättyy juuri tietyille henkilöille.

Kun ketä tahansa ihmistä pyydetään ajattelemaan vaikkapa juuri kiihtyneisyyden ideaa, hän ei ajatteli samaa kuin joku toinen, koska kyse hän on hänen mielestään, hänen aivoistaan. Ei edes silloin, kun estettäisiin semanttisella (merkityksellisellä) tasolla harhautuminen pyytäen ajattelemaan juuri tietynlaista kiihtyneisyyden

ideaa, sillä hän ei pystyisi eristämään tuota ajateltua ideaa. Jos ajattelee tuota jotain kiihtyneisyyden ideaa nopeasti, ajatuksiin tempautuu mukaan muita ajatuksia, jotka sävyttävät tuon idean ajattelua eri tavoilla kuin jonkun toisen ihmisen tapauksessa ja jos hän ajattelee jonkin kiihtyneisyyden ideaa hitaasti, hän alkaa luomaan uutta ajattelua huomioidessaan yksityiskohtia, pikantteja seikkoja ja kaikenlaista liitännäistä. Missä välillä tällöin tulisi ajatelluksi jonkin ideaa? Koordinoitun häirinnän mielessä ensiarvoista on usein se, mitä ajatuksia kohdeyksilön tietoisuuteen tai alitajuntaan putkahtaa ensinnä, kun ajattelu saa taas kerran alkunsa joistain tietyistä ulkoisista tai sisäisistä suggestioista. Sitähän mielen uudelleenohjelmoijat pitkään valmistelevat, että kohdeyksilön ajattelu olisi ensiajattelujen osalta tietyllä tapaa sävytynyttä. Esim. ilmaisut ”pienellä taikapataan tippuminen” tai ”läpi vaan” kiepauttavat varsin todennäköisesti ”tuke” muistamisen kautta, sillä toinen on hänen ystävänsä lausahdus ja toinen hänen omansa. Kumpikaan heistä ei ole sellainen, että kiihtyneisyys tms. heihin jotenkin erityisen itseisarvoisesti liittyisi, mutta jos heitä ei pidä aktiivisesti eri puolin mielessään, käy mahdolliseksi muokata sitä mitä heitä ajateltaessa ensinnä tulee mieleen. Sellaisenaan hieman nyreyttä aiheuttaa tietoisuus siitä, että aikoinaan saareissa pienellä porukalla ollessa joku juurusi kahdenkeskiset pelehtimiseni ”tuke” siskon kanssa öisissä rantavesissä, mutta jostain syystä tämän tapahtuman käyttö häirintämielessä jäi pariin kertaan.

Kirjoituksessa ”Tuntemattomat voivat suunnitella yksilön elämää takaperoisesti etukäteen” (luettavissa Uskottavaa vai totta -blogista) on kerrottu siitä, kuinka yksilön elämää voidaan suunnitella tietojärjestelmäavusteisesti pitkälle eteenpäin ja jonka mukaisesti yksilön elämää pyritään sitten ohjaamaan. Siinä on myös listattu muutama sellainen asia, jotka ovat juurikin eräitä

niistä, joiden kehittymistä asianomaisen häiritsijät pyrkivät estämään. Ei ollenkaan pelkästään ”tukeen” liittyen, vaan muitakin ihmisiä uusiksi mielessä määrittäen. Näitä haitanteon kohteena olevia asioita ovat mm. data-analyysin perusteet, psykologisten haitantekokeinojen tunnistaminen ja määrittely, ohjelmointiteknisesti taitava verkko- ja mobiilisovellusten teko, sosiaalisen median välineiden strateginen hallinta, argumentointitaito ja esiintymistaito, vastaanvääntämistaidot, selvyys ihmisen biologiasta pääpiirteittäin, tunneälyisyys ja looginen päättelykyky, itseilmaisuuksiin soveltuvien sovelluksien käytön perustaidot, kulkuvälineidenajotaito ja historiantaju. Hieman erilaisia kansalaistaitoja, siis.

On kuin olisi joidenkin ihmisten suhteen vastapuolella, muttei ole aivan selvää, millaisia nämä osapuolet jonkin määritelmän mukaan ovat. Näillä häiritsijöillä on ainakin kovin pitkäkestoinen halu aiheuttaa häirintää (yli kymmenen vuotta), joten se jo sinänsä on jotain, jonka täytyy kertoa jostain. Omat sukulaisetkin, joiden tuttavien lapset tuntevat ”tuken”, ovat erikoisen aktiivisia osallistumaan häirintään, mitä voi selittää se, että nämä tuttavien lapset ja monet sukulaisista ovat kovin lähellä asiantuntijoita, joilta luonnistuu analyttisten tietojärjestelmien käyttäminen enustajien tuottamiseen. Asianomainenhan lähti aikoinaan opiskelemaan mediatekniikkaa toiselle puolella Suomea (sinnepäin missä on Kokkolaa, Oulaista ym.) mm. sen vuoksi, ettei enää sietänyt tiettyjen sukulaisten, tuttavien ja kaupunkilaisten suunnalta kohdistunutta häirintää - tuolloin vielä paljon primitiivisempää - ja päätti laittaa koko elämän uusiksi aloittamalla jotain erilaista jossain aivan muualla. Toimi itseasiassa erittäin hyvin, osoittaen myös sen, että priming-efektien vaikutukset ovat paljolti paikkaan sidoksissa. Tosin, jos oikein runnetaan, kuten häiritsijöille tapana on, niin jotkin ajatukset lentävät uniin ja mietteisiin yhtä helposti sijaintipaikkakunnasta

riippumatta. Esim. Hanne-nimistä mediateknologian opiskelijaa tavataan nykyisin käyttää triggerinä palauttamaan aiempia opiskeluaikoja ”vähän matkaa” ennen kuin muistojen muisteluun koitetaan ympätä mukaan jotain häiritsevää, jotta seuraava mieleenpalautus olisi vaikeampaa - heidän teorioidensa mukaan. Koska kyse on viehkeästä naisesta, joka on ollut ehkä maailman parhaimmalla tavalla vinkeä, herkkä ja mielenkiintoinen, on tästä aiheutunut se erikoisuus, että hänen muistoaan on tullut halunneeksi vaalia mielessään niinä hetkinä, kun häneen taas kerran tietyissä tarkoituksissa viitataan. Tästä taasen on seurannut se, että häntä kohtaan on jäänyt jonkinlainen pysyvä ihastuneisuus, joka hälvenisi pois kai vasta sitten, kun häntä tapaisi uudestaan ns. livenä ja hän ilmentyisi jollain muistikuvien vastaisella tavalla. Aiemmat opiskelut päättyivät kahden vuoden jälkeen, koska asiat tuntuivat alkavan menemään päin helskuttia jotakuinkin sen jälkeen, kun asianomainen näytti viestinnän opettajan luettavaksi Ilta-Sanomista löytämänsä artikkelin, joka kertoi kirjasta ”Bias: A CBS Insider Exposes How the Media Distort the News”. Kirjana se oli eräs niistä, jotka kerryttivät kasautuvasti tuntemusta siitä, että erilaiset ryhmittymät haluavat määrittää yhdessä ja erikseen miten Suomessa pitää elää ja olla, sekä siitä että itse alkaa löytämään aina vain enemmän vikaa siitä mitä pyritään vaalimaan. Aiemminhan itsellä oli käynyt selväksi mm. sekin, että psykiatriset sairausluokituksetkin ovat pitkälti konsensuspohjaisia, ihmisen biologiasta täysin irrallaan, tutkimukset helposti johdatteluun ja valikointiin perustuvaa, ”terveysteollisuuden” vahvasti lobbaamia ja arjen tasolla populaarikulttuurin pilaamia. Loppukaneettina voisi todeta, että eri puolien yhteiskuntaa on sijoittuneena ihmisiä, jotka muun tekemisensä ohella ovat valppaana huomioimaan milloin on perusteltua muokata jonkun tietyn henkilön elämää. ■

Kohteena

Aiheina mm. luvaton huonetilojen inventointi, tietämys muiden ihmisten elimistöjen tiloista, mahdollisuuksien tahallinen rajoittaminen ja ”suljettuun maailmaan” ajattaminen.

“

Muille ihmisille asetettuja tavoittamattomuksia voidaan ajatella olevan esim. maantieteellisesti etäällä olevien kohteiden tekeminen vaikeaksi tavoittaa, pysyvien ihmissuhteiden muodostumisen estäminen, työsaannin hankaloittaminen, erilaisten katselu- ja aistimiskokemusten häiritseminen, elämyksien pilaaaminen ym. Jos ihmiseltä poistetaan yksi kerrallaan mahdollisuuksia kehittyä työurallaan, hankkiutua jonkin syyn vuoksi jonnekin etäämmäs vähäksi aikaa tai pidemmäksi aikaa esim. opiskeluiden vuoksi, sekä hänen arkiset käyntinsä jossain asuinsijoja pidemmällä pidetään kokemuksina epämukavina toistuvina, voidaan teorisoida, että tällainen ihminen pyrkii löytämään miellyttäviä kokemuksia siellä missä hän eniten täten aikaa viettäisi. Spotifyt, videovuokrauspalvelut ja tietokonepelit ovat todennäköisesti estäneet monien soittien syntymisen, sillä niiden ääressä viihtyy helposti vaikka vuosia ja Internetissä on lukemista ja tekemistä kymmeniksi vuosiksi.

Noin vahvasti vaikuttamaan pyrkivät tahot eivät pysty saavuttamaan tällaisia tavoitteita pienellä joukolla, vaan siihen vaaditaan jonkinlaisia yhdessä jaettuja perusteita ja syitä, jottei liian moni lipeäisi joukosta. Tällaiseen elämään vaikuttamisen kohteeksi joutuminen ei myöskään ole koordinoitavissa ilman tietojärjestelmien apua, eikä hakkereiden käyttöä kohdeihmisen tietokonelaitteistoihin murtautumiseen sovi unohtaa myöskään, sillä sitä kautta saa selvyyttä esim. siihen, mihin kyseinen henkilö on pyrkimässä töihin. Nykyaikana on myös hyväksyttävä se tosiasia, että valtakunnanlaajuisesti toimivissa yrityksissä kuten tele- ja viestiliikennepalveluita tarjoavissa sellaisissa on töissä ihmisiä, jotka mielellään järjestävät mahdollisuuden esim. automaattisten ennakkovaroitusten lähettämisiin tilanteissa, joissa asianomainen ottaa puhelimitse yhteyttä jonnekinpäin elleivät jopa tallenna tällaista yhteydenpitoa kokonaan salaamattomassa muodossa. Suomalainen yhteiskunta on nykyisin laajalti digitalisoitunut, mutta on se ollut monella tapaa selkeästi järjestäytyneet jo vaikkapa 80-luvulla, jolloin saattoi monilta osin olla jopa helpompaa tehdä ennusteita siitä, minkälaisia aikoja kohdeyksilön mielessä milloinkin pyörähtää, koska valinnanmahdollisuuksia eri elämäntilanteisiin liittyen oli rajallisempi määrä.

Eräs tavanomaiseksi muodostuneista tavoista vahvistaa sitä kehitystä, joka jonkin teorian mukaan johtaa ajautumiseen jonkinlaiseen ”suljettuun maailmaan”, on tuottaa asioille, ilmiöille ja omilla ajatuksilla altistumisten kautta sellaisia assosiaatioklustereita, jotka aiheuttavat kohdeyksilön mielessä eräänlaisia kilpailutilanteita, joissa helpoimmin huomion vievät ärsyttävät, epämukavat ja turhat ajatukset, vaikka hänen tarkoituksenaan saattaisi olla miettiä jotain elintärkeää tai vähemmän tärkeää, mutta tärkeää kuitenkin. Kohdeyksilön kannalta hyödylliseksi voi osoittautua se, jos häiritsijöiden on vaikea luopua vanhentuneis-

ta käsityksistään ja tilastollisesta aineistosta, jotka pohjautuvat esim. kohdeyksilön aiemmin käyttämiin ruokavalioihin, joihin nähden jokin uusi parempi ruokavalio mahdollisilla luontaistuotelisillään on tuonut suuren muutoksen esim. stressinsiedon ja ajatuksenkulun kannalta.

“

Kun on ensin muilla tavoin järjestetty niin, että asianomainen ei pääse muokkaamaan elämänsä nopeaan tahtiin, tulee hyödylliseksi kohdeyksilötuntemuksen parantamisen kannalta käydä ajoittain suorittamassa tämän asuintiloissa luvattomia inventaariontapaisia ja erilaisia kuvantamisia. Näiden käytikertojen perusteella voidaan sitten pidemmällä aikavälillä muodostaa lisää selkeyttä siihen, miten asianomainen käyttää asuintiloissaan sijaitsevia esineitä, kuinka hän järjestelee huonetilat, kuinka hän hyödyntää erilaista irtaimistoa kuten huonekaluja, minkä suhteen hän minkäkin esineen sijoittaa, minkälaiset dekoratiiviset ja sommittelulliset ratkaisut vaikuttavat olevan toistuvia, jääkö ruokailuvälineitä pöydille lojumaan, onko joi-tain esineitä jotka eivät pääse aktiivisesti käytössä olevien joukkoon usein vaan ovat pikemminkin jossain kaapin perällä ym. Luettavissa olevat muistilaput voidaan käydä läpi siinä samalla ja kerätä havaintotietoa siitä, onko jokin asuintilojen ulkopuolinen tapahtuma vaikuttanut siihen, onko jokin esine otettu käyttöön ja onko se miten sijoittuneena suhteessa siihen, missä kohdin asianomainen useimmiten viettää aikaa eli todennäköisesti tietokoneen äärellä. Huonetilat saa helposti kuvattua esim. laserkeilauksen avulla, mistä muodostuu pistepilviä, joita voidaan kieputella tietokoneen ruudulla ja ”lennellä” niiden läpi. Visuaalisesti rikkaampaa tietoa saadaan valo- ja videokuvauksella, mitä voidaan käydä läpi erilaisten algoritmien avulla, jolloin parhaimmillaan päästään siihen, ettei kenenkään ihmisen tarvitse luetteloida ja viettää pitkiä aikoja tarkastelemassa yksittäisiä kuvasarjoja selvittääkseen mitä niissä esiintyy. Toki ihminen on edelleen parempi merkityspohjaisessa kuva-analyysissä kuin tietokone, minkä voi jakaa tehtäväksi niin monen ihmisen kanssa kuin on tarpeen.

Toisinaan näistä käynneistä jätetään selviä jälkiä, joita asianomainen ei voi olla huomioimatta, mutta ne ovat monesti hämäyksen vuoksi kohdistuneita sellaisiin asioihin, joihin asianomaisen voi ajatella koskeneen tai olla niiden lähetyvillä, jolloin hänelle ei teorian mukaan muodostuisi niin selkeää kuvaa siitä, kenen aiheuttamaa mikäkin teko olisi. Vuoden 2015 saldo kaltoinkohdeltujen vaatteiden osalta on: 4 kengät, 4 paitaa ja 4 housut. Näiden osalta kyse on ollut vaatteiden muotoa tuhoavasta venyttämisestä, suurien aukkojen tekemisistä tai ulkoasua pilaavien moninkertaisten jälkien tuottamisesta. Lisäksi suuri joukko erilaisia laitteiden ja välineiden komponenttien hajottamisia murskaavaa tai vääntävää voimaa käyttämällä. Tietyillä sukulaisilla on luontainen mahdollisuus päästä suorittamaan tällaista toimintaa huomaamatta, tällaisen toiminnan ollessa hyvin linjassa heidän asenteensa kanssa. Toisaalta, koko lähinaapurusto on sellainen, että heiltä voi odottaa mitä tahansa kuten sitä, että nopealiikkeinen naapurintyttö käy asianomaisen poissaollessa kiepahtamassa asuintiloissa tekemässä häneltä vaaditun suorituksen.

Sisätiloista kertyvä havaintotieto, sekä aiheutetut havainnoille ja asioidentilojen tiedostamisille altistamiset yhdistetään muuhun kohdeyksilöstä kertyvään tietoon, jota myöskin on kerätty jo pitkän aikaa (kymmeniä vuosia), minkä pohjalta voidaan luoda monenlaisia interaktiivisia animaatioita ja simulaatioita, joiden avulla monen eri tavoin kouluttautuneen, ellei jopa vasta koulunkäyntejään vasta aloittaneen, on

mahdollista ymmärtää kohdeyksilön aivoituksia ja aikomuksia, sekä niiden avulla voidaan luoda ennustemalleja kohdeyksilön tulevasta käytöksestä.

Kaiken ei voi sanoa olevan aivan ok, jos ymmärrys jonkin tietyn ihmisen elimistön toiminnasta on paremmin lukuisten muiden ihmisten tiedossa kuin minkälaisena tietämys yleisestä ihmisen elimistön toiminnasta tulee vastaan lääkäripalveluita tarjoavien tahojen kautta. Tässä on siis tavallaan kyse Quantified self-liikkeen idean käänteisestä versiosta, missä itse tuntee itseään paljon huonommin kuin muut (varsinkin ne joiden ei pitäisi tuntea tätä henkilöä lähellekään niin hyvin). Tällaisen vaiheen saavuttaminen vaatii lukuisten terveysalalla toimivien tietotaidon epävirallista hyödyntämistä, jotta voidaan tehdä kohdeyksilöstä suoraan saatavissa olevaa tietoa (esim. rekisterit ja tietokannat) ja pääteltävissä olevaa tietoa ymmärrettäväksi niille, joilla on myös intressiä/motivaatiota selvittämään ”pintaa syvemmillä” minkälainen olento kohdeyksilö on. Toki monia asioita voi ajatella voitavan ymmärtää myös sellaisella lukiotason tietämyksellä, jota on hiukan kehitetty joiltain sopivilta osin. Onhan lukion monessa mielessä tarkoitettukin olevan yliopistotasoiseen opiskeluun valmistavaksi, joten kyllä se sopii muunkin opin pohjaksi. Esim. ymmärrys siitä miten erilaiset elimistön erittämät hormonit vaikuttavat, missä rajoissa niiden vaikutukset ilmenevät tietyn aikarajan puitteissa, tiettyinä määrinä ja optionaalisesti jonkin muun sisäisen tai ulkoisen vaikuttavan tekijän ollessa läsnä, ovat täysin saavutettavaa ymmärrystä vähäisemmälläkin koulutuksella, jos esitysmateriaali on kelpoosaa.

Osaa biologisesta tiedosta ei ole saatavilla suoraan edes laboratoriotuloksien varastamisen kautta (mahdollisesti suoraan asianomaisen tietokoneelta, jonne ne on skannattu), joten tarvittavien tietojen ja erilaisten raja-arvojen selvittämistä varten järjestetään tilanteita, joista sopivanlaiset asiantuntijat voivat yhdessä tai erikseen vetää erilaisia johtopäätöksiä, joita voidaan koettaa sovitella jo olemassa olevaan tietoon/dataan. Ruokakauppojen kassoille työskentelevät ja vaihtoehtoisesti valvontakameroiden taltiointeihin käsiksi pääsevät pystyvät tarjoamaan eksaktia tietoa siitä, mitä asianomainen on ostanut ja luvattomien inventaarion kautta, jotka kohdistuvat asianomaisen asuintiloihin, voi päätellä näiden ruokien käyttöasteen ja ostotahdin. Ravintolaisien tilaus- ja ostomääristä saa myös hyvää tietoa käytön määristä, mikä tietona tarkentuu kuivamuonakaappia vilkaisemalla. Erytisen hyödyllistä tietoa ovat puutteen ruokavaliossa. Sellainenhan johtaa kohdeyksilön elimistön epäoptimaalisenpaan toimintaan, mitä hän ei kaikissa tapauksissa edes itse huomaa.

Helpoutta tiedonurkkijoiden tekemiseen tuo sekin, että asianomainen itse pyrkii ajoittain Excel-avusteisesti arvioimaan sitä miten mikäkin seikka hänen elimistönsä vaikuttaa vaikuttavan, ollen kuitenkin jäljessä näiden tiedonurkkijoiden saavuttamia käsityksiä, sillä heillä on käytössään IBM:n tietojärjestelmät, jotka suorittavat automaattista analyysiä datan pohjalta, jota on kerrytetty kymmenien vuosien ajan. Tietojärjestelmät ovat analyysitarkoituksissa siitä käteviä, että ne voivat esittää miljoonia arvauksia sekunnissa jokaisen yksittäisen johonkin elimistön toimintaan vaikuttavan seikan osalta ja esittää todennäköisempien asiaintilojen osalta erittäin valistuneita todennäköisyysarvoja, jotka liittyvät esim. yksittäisten elinten toimintaan, verenkierrassa kulloinkin kiertävien partikkeleiden suurpiirteiseen määrään ja tietystä miljöössä

helppimmin mieleen tuleviin ajatuksiin ja mietteisiin.

“

Priming-tekniikan hyötykäyttö lyhyillä ajanjaksoilla luonnistuu nykyään melkein päeneltä vain, mutta monia houkuttelee käyttää sitä hyväksi tavoilla, jotka perustuvat siihen, mitä on jäänyt kohdeyksilön pitkäaikaismuistiin. Vaikuttamisessa voitaisiin hyödyntää esim. jossain paikassa vuosia sitten sijainneen kohteen aikoinaan aiheuttamia muistijälkiä, vaikkei tuota kohdetta itseään enää olisi olemassakaan. Tämä on monesti pelkkää yhdensuuntaista vaikuttamista siinä mielessä, että kohdeyksilön mielessä ajatukset vain vyöryvät eteenpäin vahvojen signaalivirtojen ohjaamina, tavoitteena ollen, että jossain vaiheessa signaalointi aiheuttaisi jonkin ajatuksen ilmentymisen, eikä se että muistijälkiä on jätetty joskus vuosia sitten joltain myöhempää hyödyntämiskertaa varten tee tekosesta paljon sen hohdokkaampaa tai hienompaa. Hieman lisää propseja voi ajatella voitavan jakaa siitä, että yhden vaikuttamissession aikana saadaan aikaiseksi useiden eri tavoitteiden toteutumista, mikä ei tietenkään ole suoraan kohdeyksilöstä luettavissa, koska hänen päässään ei ole esim. ledinäyttöä kertomassa vaikuttamisen onnistuneisuuden tilasta, mutta epäsuorasti kylläkin, sillä vahvasti aktivoidut aktivoidut ajatukset vaikuttavat merkittävästi siihen, mitä valintoja kohdeyksilö tekee, mitä hän sanoo, mitä hän kirjoittaa jne. Toisaalta samaiset propsit voisi ottaa pois sillä perusteella, että valmisteleva työ tällaista varten on monesti jonkinlaisen jurnuttamiseen verrattavissa olevaa ja on vaatinut satoja ylimääräisiä vaikuttamiskertoja vaikuttajilta sen vuoksi, etteivät he ole osanneet olla varmoja riittäkö pari altistumaa jollekin vai pitääkö niitä olla useita kymmeniä vai peräti yli sata pitkälle ajanjaksolle ripoteltuna.

Kaava priming-tekniikkaan perustavaan koordinoituun vaikuttamiseen on yksinkertaisimmillaan varsin yksinkertainen, mutta ilmeisen hauskin sen käytön harrastaminen on yhteispelinä erilaisia vaikuttamismahdollisuuksia omaavien ihmisten tehdessä sitä keskenään. Toisinaan siinä samalla halutaan sotkea esim. kohdeyksilön kehonkuvaa tai kykyä nähdä itsensä samoin kuin muut näkevät hänet. ■

Tumpelot häiritsijät

Eli kun pelilogikka käy liian monimutkaiseksi.

Häiritsijöillä tai vaikuttamaan pyrkijöille, miten heitä halutaankaan nimittää, on sinänsä melko kelpoisaa vyvykyä hahmottaa esim. sitä, miten heidän kohteenaan olevan yksilön tuleviin elämänvalintoihin vaikuttaa se, jos tämän elimistön metaboliikka muuttuu jollain erityisellä tavalla ja heillä on tavallaan tervettä motivaatiota pyrkiä ihmismielen ymmärtämisen kautta löy-

tämään uusia sovelluskohteita. He ovat myös varsin hyviä poimimaan sellaista visuaalista- ja auditiivista merkkipieltä, joka kertoo milloin on heidän huginsa osallistua johonkin häirinnän vaiheeseen tai sujauttaa puheeseensa mukaan joltain tiettyä. He ovat myös kohtalaisen hyviä muistamaan joukon avainsanoja, joihin liittyen voi vapaasti sooloilla joltain tarinaa siinä yhtey-

dessä, jossa jokin aihe kohteena olevan häiritävän kanssa tulee esille. Se, missä he ovat erityisen kömpelöitä, liittyy heidän kyvykkyteensä kehittellä korvaavaa tekoa jollekin suhteellisen laajaan häirintäsuunnitelmaan liittyvälle, joka ei toteutunut kuten oli toivottua.

Nämä häiritsijät ovat pitkälti eräänlaisia runnoja, kaukaa varmistelijoita ja vähäisiä riskejä ottavia. Heistä on kyllä mukava suunnitella asioita yhdessä, mutta sitten kun sitä mikä on jo suunniteltu pitäisi käydä ymmärtämään uudestaan siinä vaiheessa, kun se ei meinaakaan toteutua toivotunlaisesti, se ei tunnu enää niin kivalta, koska se ei stimuloi samalla tavalla. Jotkut häiritsemiseen osallistujista saattavat ymmärtää suunnitelmia muita paremmin, mutta kun häirintä jatkuvana toimintana on saavuttanut sen tason, jossa pyritään tekemään kaikenlaista mahdollisimman vähällä vaivalla – paitsi ne, jotka ”kentällä” ollessaan joutuvat suorittamaan jotain pitkäkestoista ja kenties fyysisesti kuormittavaakin – johtaa se niin paljon tietojärjestelmäavusteisuuden määrään, että voidakseen muokata suunnitelmaa nopealla aikataululla sen ollessa jo toteutukseen päätyneenä, ei saada tuotua yhteen riittävästi sellaisia henkilöitä, joilla olisi riittävästi kollektiivista motivaatiota muokata suunnitelmaa ja jakaa ohjeistuksia häirintäsuunnitelman toteuttajille. Lisäksi, koska häirintä on monesti osittain synkronissa kaikenlaiseen sellaiseen, joka noudattaa omia aikataulujaan (esim. kirjajulkistukset ja tv-ohjelmien juonnot), ei toisinaan voida tehdä juuri mitään häirintäsuunnitelman pieleenme-

nemisen estämiseksi.

Häiritsijöiden asenne on aika paljonkin samankaltainen kuin vedonlyöjillä, joita ei haittaa riittävästi, vaikka välillä vedot menevätkin pieleen, sillä ainahan tulee uusia tilaisuuksia. Ja kun häirintä on puettu sosiaalisesti rennon toiminnan muotoon, siihen osallistumisen sävyä pyritäänkin pitämään sellaisena, ettei mikään pingottuneisuus kuultaisii siitä läpi. Erikoisena voi kuitenkin pitää sitä, että toiminta ei juuri koskaan erityisemmin kehity, mikä kielii siitä, että on ikään kuin saatu jostain käyttövalmis häirintäjärjestelmä, mutta jota kenellekään osallistujalle ei ole intohimoja kehittää sillä asenteella, että tekee mieli laittaa oma paras osaaminen peliin ja nauttia siitä, että muut tiedostavat hänen vaikuttaneen siihen, että häirintäpeli paranee laadultaan tai teknisiltä ominaisuuksiltaan. Häiritsijöiden keskinäinen viestintä on mitä ilmeisimmin suhteellisen aneemista siinä mielessä, että pyrittäessä pitämään siinä mukana monenlaisia erilaisia ihmisiä, sen pitää toimintana olla riittävän helposti ymmärrettävissä. Häiritsijöillä ei vaikuta olevan erityisempää kiinnostusta huomioida sitä, että jotkut osallisista voivat alkaa pitää häirintäpeliä itsessään ja muita osallistujia typerinä tms. sen vuoksi, että he käyttävät samoja väsähtäneitä tekniikoita ja ideoita loputtomiin, mikä on suunnilleen sama kuin heittelisi palloa seinään sen vuoksi, että pallo tulee takaisin ja sitten sen voi heittää uudelleen seinään ja siinä samalla kun odottelee pallon tuloa takaisin heitettäväksi ei jaksa ajatella mitään muuta. ■

And for those who choose to resist, to fight back, to tell the truth. They in particular will become targets to be either; re-assimilated, bribed into acquiescence, blackmailed into silence, harassed, gang-stalked, ridiculed, isolated, character assassinated, finances destroyed... and possibly murdered ('accidental', 'sudden illness', 'suicided'). (Memory Hole, 2016)

Riskipitoiset selitykset

Kuulustelumaisissa tilanteissa tavataan edelleen lähteä siitä, että tapahtumakuvaus kertoo jostain sellaisesta, joka olisi ”ihmisten tekemää”, vaikka ihmiset olisivat olleet vain tietojärjestelmän tuottamien ohjeiden noudattajia. Täten selitykseen, joka kertoo siitä, kuinka yksilöä häiritään eri tahojen toimesta, odotetaan sisältyvän tietynlaisia perusrakenteita kuin kirjassa konsanaan (alku, keskikohta ja loppu), vaikka tietojärjestelmän ei tarvitse välittää mitään siitä, onko sen toiminta yksinkertaistettavissa kolmansille osapuolille.

Tapahtumista kertova tilanne voisi olla esim. psykiatrisen poliklinikan yksikköön tarkkailuun haetun potilaan kuuleminen. Sitä ei moisissa paikassa kysytä, josko kertoja tarvitsee apuvälineitä kuten esim. kynää ja paperia selittämisen avuksi, saati että viitattaisiin lähellä olevaan tietokoneeseen, jolla pääsee käyttämään Adobe Illustratoria pilvipalveluna ja tarvittaessa ryväs-laskentapalvelukin olisi käytettävissä, jos tarvitsee laskentatehoa jonkin esimerkin tuottamiseen. Eikä varmaan löytäisi epätodennäköisesti käyttöön tarjotun tietokoneen kirjanmerkeistä esim. Wolfram|Alphaa tai muuta verkkopalvelua, jolla voisi nopeasti visualisoida matemaattisesti esitettävissä olevia asioita. Ei toki, se on siinä ja nyt, suusanallista selitystä vaadittaen, ikään kuin kaikki mitä ihminen tietää ja kykenee muistamaan/tuottamaan olisi välittömästi kerrottavissa. Ruutupaperia ja huonosti tase-painotetun kuulakärkikynän saanee, jos hetken sellaisia mankuu, mikä jo sellaisenaan jättää vaikutelman, että kertojan edessä on todellakin jonkinlainen vastapuoli, joka ei edes pyri objektiivisuuteen, vaan kenties pyrkii työllistämään itseään aiheuttamalla tarkkailuvaiheen pitkitty-

misen vastahakoisella käytöksellään. Tämä on suomitodellisuutta: terveysalan koulutuksissa pyritään karsimaan ”huumeveikot” opiskelijoista pois, mutta jotain muuta epäkelvopääsee silti liivahtamaan mukaan – ulkomailla koulutuksensa saaneet sitten vielä erikseen.

Jos kyse on alustavasta kuulemisesta, jossa päätetään, jääkö kertoja pidemmäksi aikaa tarkkailuun vai päästetäänkö menemään, niin pidemmän tarkkailujakson aikana kertoja tulisi huomaamaan, että ruutupaperi ja jokin random kynä voivat olla ainoita välineitä, joilla hänen pitäisi itseään selittää. Jossain luvan kanssa saavutettavassa paikassa saattaa olla käytössä vähätehoinen tietokone. Monitorin rähjäkin olisi siinä 10 tuumaa pienempi kuin kotioloissa, jolloin tapaa ajatellakin täytyisi muuttaa, sillä sovelluksia ei mahdu ruudulle kuin yksi kerrallaan. Alttabilla sitten räpsytellään sovelluksien välillä ja kuormitetaan turhaan omaa työmuistia.

Suomalaisten Internet-käytös on osoittanut, että aina löytyy lukuisa määrä sellaisia ihmisiä, jotka ovat valmiita ampumaan alas esim. väittämät siitä, että jotain ihmistä on tarkkailtu ja altistettu vaikutteille vuosien ajan, vaikka lähes

läpeensä digitaalinen yhteiskuntamme mahdollistaa juuri sellaisen melkeinpä automatisoidusti. Ehkäpä he saavat palkkaa tai jotain kompensatiota sellaisesta? Lapsille kerrotuissa iltasaduissa saatetaan antaa ymmärtää, että tiedon- ja datanjaolisissa mielessä esim. yrityksillä, niiden työntekijöillä ja muilla tahoilla on selvät rajat sen suhteen, kuka tai mikä taho pääsee käsiksi mihinkin tietoon, mutta todellisuudessa houkutus tehdä mitä huvittaa on aloittanut viekoittelunsa useissa eri yrityksissä milloin miltäkin osastolta alkaen. Muutamien YT-neuvottelujen jälkeen joihinkin yrityksiin ei sitten juuri muita ihmisiä ole jäänytään kuin niitä, jotka hyväksyvät monenlaisen epäeettisen ja suorastaan laittoman toiminnan. Tätä aihetta sivuaa kirjoitus ”Bilassekauppa hyödyntää teknologiaa, psykologiaa ja matematiikkaa väärin” (luettavissa mm. Uskotavaa vai totta -blogista). Jos niin halutaan, voi tietojärjestelmiin integroida kaikenlaista sensoreiden tuottamasta datasta käytöstä analysoiviin videokamerajärjestelmiin ja erilaisista tietokannoista ilmoitusjärjestelmiin, joten häirintämielessä kaupungien digitalisoituminen (smart city -konsepti) tekee aina vain helpommaksi esim. yksilön automaattisen seuraamisen läpi keskustaluon, jos eri tahoille työskentelevät pääsevät yhteisymmärrykseen reaaliaikaisen datan keskenään jakamisesta.

Ketkä ja mitkä häirintään, jota tarkkailukin siis osaltaan pohjustaa, osallistuvatkin, on häirintään kohdetta voitu esim. tarkkailla ja altistettu vaikutteille vuosien ajan ennen viralliseen, täysin erilaiseen tarkkailuun ottamista, mikä voi tapahtua jonkin täysin teennäisen selityksen kera.

Siellä hän sitten koettaa kertoa, kuinka häirintyn kognitiivisesta käytöksestä (miten hänen mielensä toimii) on ehditty vuosien aikana saamaan hyvää tuntumaa, mikä on mahdollistanut mm. sellaisten tilanteiden järjestämisen, joissa on aiheutunut juuri tietynlainen ärsyyntyneisyyden

tila ja minkä jälkeen kohdeyksilö on reagoinut juuri tietyllä tavalla, suunnannut kulkunsa juuri tiettyyn suuntaan ja tehnyt hetkeä myöhemmin juuri tietynlaisen valinnan. Analykseja ja raportteja tuottavat käytöksenennakointijärjestelmät olisivat täten tehneet kohdeyksilön tekemien valintojen ennalta simuloinnista helppoa, mutta miten sellaista voi selittää ihmisille, jotka esittävät, etteivät ymmärrä edes tietokoneiden toiminnasta juuri mitään, mutta joiden koulutukseen on kuitenkin kuulunut mm. Bayesin teoreema eli ehdolliseen todennäköisyyteen liittyvä matemaattinen teoreema? Ts. tällaiset ihmiset pyrkivät käydyssä dialogissa pitämään yllä sellaista maailmankuvaa, jossa ns. tavalliset ihmiset eivät kerta kaikkiaan osaa muunlaista häirintää kuin esim. auton tööttäyksellä häiritseminen. Mikä ihme tällöin on sekään, että virallisessa tarkkailussa olemisen jälkeen potilas saattaa olla entistä ärtsympi? Selitys juuri tähän on se, että terveysala pyrkii ensisijaisesti työllistämään itsensä.

Häirinnästä ja mm. erilaisista altistumista kertojan kannalta hankalaa on se, että häirintään osallistuvat ihmiset voivat saada toimintaohjeensa tietojärjestelmältä, joka pitää samalla huolta siitäkin, että häirintään kokija kykenee selittämään sitä miten tarkalleen häneen vaikuttaa vasta pitkän ajan kuluttua eli vasta silloin, kun häirinnässä on saavutettu jokin sellainen vaihe, jossa voidaan katsoa taaksepäin ja havaita jo esiintyneessä häirintätoiminnassa säännönmukaisuuksia. Tämä kasvattaa riskiä siitä, että jos kertoja epäonnistuu selittämään ”häirintään kaavaa”, se tulkitaan suorastaan tahallaan luulosairasteluksi. Ts. terveysalan ammattilainen tulee käytännössä suojelleeksi häirintäsiijöitä.

Jos hyväksytään, että epäeettinen toiminta on houkuttanut mukaan eri tahoja ja terveysalalle pääsee töihin kaikenlaisia jästipitä, joille oma ja sidosryhmien etu on ensisijaista, ei tällaisesta olisi kovin pitkä siihenkään mahdollisuuteen,

että viralliseen tarkkailuun joutuminen itsessään olisi osa jonkinlaista häirintää. Onhan kuitenkin tavanomaista, että monet kaupunkilaiset yhdes- sä eri viranomaisista monien ammattiryhmien

edustajiin kokevat, että he haluavat käyttää kaik- ki mahdolliset keinot (luvattomasta tevelvon- nasta alkaen) sen varmistamiseksi, että mikään riski ei uhkaa kaupunkikehitystä tms.

Seuraava tiettyä ajanjaksoa kuvaileva teksti tarjo- aa mahdollisuuden tulkita minkälaisen potilai- den mielenterveydelle vaarallisten ihmisten tykö erilaiset viranhaltijat tulevat ohjanneeksi niitä ihmisiä, jotka eivät ”sovi muottiin” tms. Tätä oh- jausvaikutusta voidaan ajatella niinkin, että 1 - 3 eri tahoja toteaa sarjamoitaisesti, kukin vuorol- laan, että ”tämä ei kuulu meille”, ”tämä ei kuulu meille”, ”tämä ei kuulu meillä” ja joiden jälkeen asian ottaa käsiteltäväkseen se taho, joka tyrii tehtävänsä ja aiheuttaa vain lisää ongelmia – mis- tä se ei tietenkään ota mitään vastuuta.

Kerrotut omituiset piirteet, joita on esiinty- nyt psykiatrisen poliklinikan tarkkailutiloissa (jonkin verran käytäviä, joukko potilashuoneita, ”akvaario”, lääkäreiden huoneita, kahvitelu- ja ruokailutilat, olohuonomainen tila ym.) liittyvät vuoden 2008 aikaisiin tapahtumiin. Tekstissä pi- täydytään olemaan kertomatta mitään ”tietojär- jestelmäavusteisesta häirinnästä”, eikä ajanjakson kuvailussa ole pyritty tavoittelemaan esiintynei- den tuntemuksien mahdollisimman autenttisenä välittymistä, vaan teksti on rakentunut enem- mänkin sen varaan, että lukija tunnistaisi ne seikat, joiden ei ole sopivaa antaa tapahtua ky- seisissä olosuhteissa. Esim. sitä jos lääkäri nykäi- see kirjan potilaan käsistä ja suorastaan vittuilee siinä samalla huomiota vieressä olevalta osaston- vastaavalta kaivaten, ei voi pitää vaikkapa testinä, jolla koetellaan, minkälaisella ”pimahdusasteel- la” tarkkailtava on, vaan se on yksinkertaisesti silkkaa vahingontekoa, joka jättää ikäviä muis- tijälkiä. Huomioitavaa on, että jokainen seikka, joka vahvistaa sitä tosiasiaa, että Eksote (Etelä-

Karjalan terveys- ja sosiaalipiiri) palkkaa epä- rehtejä yms. ihmisiä, tekee todennäköisemmäksi sitä, että vastaavanlaisia on muissakin laitoksissa ja virastoissa – eikä välttämättä aina esim. jo ha- bituksen puolesta tunnustettavina.

Tekstistä välittyy vaikutelma, että siinä ei suuremmin arvosteta työntekijöiden toimintaa, mutta yksinkertainen tosiasia on se, että he an- toivat liiaksi vaikutelmaa tumpeloivuudesta, eikä heidän noudattamiaan käytäntöjä selvästikään ollut koeteltu ns. kenttäolosuhteissa, tätä kaik- kea täydentäen syvä vaje tarkkailuun otetun var- sinaisessa tutkimisessa. Koko muutaman viikon mittainen ajanjakso tuntui lähinnä pitkitetyltä vitsiltä, joka ei reality-tyyppisenä tv-sarjana olisi kiinnostanut ketään. Ts. esiintyvä turhautunei- suus yms. ei varsinaisesti kohdistu niinkään sii- hen, mitä henkilökohtaisesti tunsu ja koki, vaan siihen että komponenttimallisesti toteutettu Lappeenrannan kaupungin palvelutarjonta toi- mintaoheineen on ainakin tietyiltä osin kerras- saan tyhmästi suunniteltu ja toteutettu.

Perusteluna tarkkailuun ottamiselle on ollut väitetty koulu-uhkaus (vääristelyä) koulun yk- sittäisen kurssin keskustelufoorumilla, tapah- tumien sarjan käynnistyessä muutaman hengen kesken suoritettua palaveroinnin pohjalta, siihen osallistuen mm. iltalukion vararehtori, joka taa- sen oli henkilönä se, jolla oli tavanomaista nöy- ryyttä ja ärsyttää potilaaksi päätyntä koulu- oloissa. Tarkkailusta päästyä ja muilta opettajilta omaa käytöstä tiedustellen, ei kenenkään taholta ilmennyt ensimmäistäkään vihjettä siitä, että käytöksessä olisi mitään moitittavaa, epäilyttä-

vää tai erikoista. Tarkkailuunottamisaiheesta on myös letkeämpi kirjoitus ”Itsensä syväjäädytystä epäilevän kuljetusketjusta” (luettavissa mm. Uskottavaa vai totta -blogista).

Tarkkailussa ollessa saattoi tuntea sisällään pientä salaista ihailua niitä sairaanhoitajia kohtaan, jotka urheasti lukivat kolmatta kertaa läpi samaa Etelä-Saimaata ilmeenkään antamatta ymmärtää, että he ovat kuolemassa tylsyyteen. Käytöksen ja osaamisen osalta oli selvästi huomattavissa, että aamu- ja iltavuorossa ei juuri-kaan ollut sellaisia sairaanhoitajia, jotka olisivat saaneet harjoitusta erilaisten potilaiden käsitteilyssä, sillä he olivat kuin arvalla kaupungin kaduilta vetäistyjä ja valkoiseen asuun kietäistuja. Lyhyttä, pitkää, pulskaa, laihaa, karvaista, tyttömäistä, äreää, hiljaista ym.

Jos näennäispalveluihin sisältynyttä kertaalleen kuukauden aikana esiteltäviä kuvataideterapiatuntia ei lasketa – ja saahan siitäkin johonkin listaan käytettävissä olevista palveluista yhden kohdan lisää, niin kuulostaa ulospäin paremmalta – osastolla lähinnä vain ”oltiin ja möllötettiin”, pari kertaa viikossa jollekin kummalliselle tapahtumalla altistuen. Näihin kummallisuuksiin sisältyi esim. erään hiljaisemman potilaan seinään tönäisy erään osaston isokokkoisen sairaalahoitajan toimesta, minkä jälkeen kyseinen tönäisijä katseli virnistellen osastonvastaavaan ikään kuin kaverillista hyväksyntää hakien. Ja sitten oli taas hiljaista ja missään ei tapahtunut mitään. Aivan kuin olisi haluttu järjestää joukko tilanteita, jotka olisi helppo palauttaa mieleen myöhemminkin ja kenties kertoa muillekin jonkinlaisen ”kauhukertomuksen” muodossa.

Eräänä muuna epäkohtana oli ollut se, missä sairaalalääkäri oli päättänyt nykäistä kirjan potilaan käsistä ja kysäistä ”mitäs kirjaa sitä oikein luetaan”. Kirjan nimi ”Freedom Evolves” (Daniel Dennett) oli hänen käytöksensä mukaan niin hupaisa, että hän näytti sitä tuolloisen vuoron osas-

tonvastaavalle samalla pilkallisesti naurahaen ennen kuin kielsi kirjojen lukemisen kokonaan. Eli sivistävää kirjaa ei saa lukea, mutta Etelä-Saimaasta tulisi lukeneeksi, kuinka mopopojat ryöstivät ja tappoivat 10-vuotiaan, sekä iltaisin voi katsoa telkusta, kuinka Myytinmurtajat kertovat pommin rakentamisesta. Kyseinen mm. tietoisuudesta kertova kirja olisi stimuloinut esiin niitä ajatuksia, joilla olisi ollut helpompi selittää tarkkailuun johtaneiden tapahtumien syitä. Mukaan haalittuja lukion kirjoja oli tuohon mennessä saanut lukea lähes kolme ensimmäistä viikkoa ja vasta sitten keksittiin, että niiden lukeminen ei olisikaan hyväksi, koska ”pitää rauhoittua” tjs. Ainoat tuntemuksen puuskat olivat kylläkin osastolla työskentelevien aiheuttamia. Etelä-Saimaa pysyi kuitenkin edelleen kelvollisena luettavana. Nerokasta.

Vaikka Internet oli vuonna 2008 jo olemassa, ei edes sen tietoon tuleminen, että käytti luvanvaraisesti hetkeksi itselleen saamaa omaa vanhaa nokialaista puhelinta Internetiin pääsemiseksi, vaikka sanoi menevänsä soittamaan jonnekin, saanut aikaan sitä, että taustoja olisi selvitelty ja alettu kyselemään onko esim. yhteydessä terroristeihin tms. Olihan sentään tarkkailussa väitetyt koulu-uhkauksen vuoksi. Lupaa mahdollisten aiempien psykiatristen ym. tutkimusten saamiseksi kyseltiin alkuvaiheessa, mutta ei niihin sitten kuitenkaan palattu missään vaiheessa uudempaan kertaan. Verkkosivujen logeissakaan ei myöhemmin vilkaistuna näkynyt yhtään kaupungin proxyn kautta tulleita yhteyksiä, minkä kautta kaikki kaupungin tietokoneilta ulospäin menevät yhteydet siis kulkisivat. Eipä tosin koskaan kysytytkään verkkosivujen olemassa olosta tai sosiaalisen median profileista. Tällainen herättää vahvasti kysymyksiä siitä, mikä yleensä on koko väitetyt tarkkailun tarpeen idea vai onko kyse jostain aivan muusta.

Tuleviin tapahtumiin vaikutti oleellisesti

myös sekin, että potilaan sukulainen (biologinen äiti, kuulemma), jota potilas oli pyytänyt tuomaan kirjoja ym. oli heti saapuessaan vetäissyt osastonvastaavan sivummalle ja esittänyt tälle jonkin törkeän valheen, mitä osastonvastaava ei suostunut kertomaan, mutta käytti ilmaisua ”siinähan olet vaarallinen”. Kukaan ei ikinä ole edes suuntaa antavasti vihjannut, että asianomainen olisi vaarallinen tms. joten mikä väite sitten oli ollutkin, se on ollut todella timakka valhe. Kyseistä tapahtumaa ei kirjattu yhteenkään raporttiin ylös. Näistä itselle myöhemmin tilatuista raporteista paistoi esiin se tosiasia, että niistä on huolella poistettu kaikki merkinnät, joiden perusteella voisi esim. Valviralle osoittaa, min-käläisiä epäkohtia on esiintynyt (kaikkein muuhunkin liittyen). Kyseinen sukulainen ei ole ollut juuri missään tekemisissä asianomaisen kanssa vuosiin, mutta silti hän esiintyi paikalla olleelle osastonvastaavalle kuin tuntisi paremminkin ja käytti jostain syystä tätä mahdollisuutta hyväkseen. Olipa vielä ottanut asianomaisen asuintiloista mukaan eri kirjan, mitä oli pyydetty tuomaan osastolla luettavaksi. Kaipa siinä oli jotain sopivan omituista mustaa huumoria, että hän tuo kubismi-sanaan vahvasti attribuoituvan Picassosta kertovan kirjan (kuuluu kirjasarjaan ”Discovering Art - The Life, Times and Work of the World’s Greatest Artists”), jonka kansikuvassa on kuva Picasson teoksesta ”The Weeping Woman”.

Joskus melko lähellä poispääsyä sairaalalääkäri oli keksinyt juurikin siihen vedoten, ettei potilas saanut monimutkaista häirintään liittyvää asiaa selitetyksi, että hänelle pitäisi aloittaa lääkitys, mikä osoittautui sellaiseksi, että se tekee ajatustyön vielä hankalammaksi. Juuri tässä kohdin ollaan erään ihmisille tavanomaisen perusongelman äärellä eli ei kaikkea voi selittää pelkästään puhumalla, muistinvaraisesti ja ilman apuvälineitä. Päätöksenä lääkityksen aloittaminen oli typerä ja huonosti perusteltu, aiheuttaen tuntei-

den kuokahdusta. Myöhemmin analysoiden oli tunnistettavissa, miksi joku potilas saattaisi ottaa kynän ja iskeä sen moisen pösilön kaulaan (mielikuva lainattu tv-sarjasta The Originals). Eihän kenenkään lääkärin, joka päättää muiden ihmisten asioista, voi antaa olla niin typerä ja vastenmielinen. Aamuvuoron osastonvastaavan kanssa kyseisen, huonosti suomea puhuvan (algerialaisen?) lääkärin toimista keskustellessa saa kommentiksi, että ”hän on ihan hyvä” siihen sävyyn kuin tarkoittaisi hänen olevan ulkomaiseksi lääkäriksi ihan hyvä, sivuuttaen kerrotut epäkohdat.

Lääkityksen aloittamisesta ei mennyt edes kovin pitkään, kun ylemmällä taholla oltiin päätetty päästää potilaaksi luonnehdittu takaisin kotiin eli siinäkin pitkäjänteinen päätöksentekokyyky petti pahasti. Mitään vertailevia testejä ei oltu tehty, joiden perusteella olisi arvioitavissa, että alku- ja loppu aika olisivat sillä tapaa erilaisia, että jotain erityistä muutosta potilaassa olisi havaittavissa. Potilas oli koko tarkkailujakson ajan ollut ystävällinen muita potilaita kohtaan ja ainoat käytöksen ja puheen tasolla esiintyvät poikkeamat olivat täysin henkilökunnan aiheuttamia.

Tätä poispääsemistä oli edeltänyt vaatimus sopimuspaperin allekirjoittamisesta, jossa potilas sitoutuu vapaaehtoiseen pakkohoitoon ja osaston sääntöihin, minkä tuominen oli jätetty sen henkilön tehtäväksi, joka oli enemmän leppoisampi kuin moni muista sairaanhoitajista. Sitäkin sopimuspaperia piti sanailla uusiksi ikään kuin sen sanailun järkevyyttä ei olisi koskaan koeteltu todellisessa tilanteessa.

Tapaamisessa, jossa sairaalalääkärin yhdessä ylilääkärin kanssa viimeisen kerran tapasi – ylilääkärin tapasi tällöin ensimmäisen ja viimeisen kerran – täydensi sairaalalääkäri ylilääkärin kommenttia siitä, että päästetään nyt kotiin, kommentoimalla ”kunnes sitten tulet takaisin”, mikä oli täysin asiatonta ja tahallisia muistijälkiä aiheuttavaa. Ylilääkärin kasvoilla ei kuitenkaan nä-

kynyt merkkejäkään siitä, että tämä olisi nähnyt syytä torua sairaalalääkäriä sanavalinnoista eli ts. hän hyväksyy osastolla tapahtuvan henkilökunnan asiattoman käytöksen. Kyseinen yllilääkäri sai myöhemmin vuosina jonkun palkinnonkin ansiostaan yllilääkärin roolissa.

Paikallislehtien kautta ei tyypillisesti välity tietoa siitä, jos sairaanhoitopiirissä, alueen kouluissa tai muissa instituutioissa tapahtuu jotain epäeettistä tai vielä pahempaa. Toisinaan saateetaan kertoa siitä, kuinka joku yksittäinen hoitaja on jäänyt kiinni näpistelystä tai muusta vähäisestä, mutta sellaisella lähinnä ostetaan aikaa siinä mielessä, että moiseen kertominen saa vähemmän valppaan lukijan luulemaan, että paikallislehti ihan oikeasti vahtii mitä alueella tapahtuu. Yhdellä sairaanhoitajan näpistelystä kertovalla uutisella saadaan tässä mielessä ostetuksi aikaa jopa puoli vuotta ennen kuin hitaamminkin hoksaavat lukijat alkavat havahtua siihen, että asiat vaikuttavat lehden kautta luettuna olevan epäilyttävän hyvin.

Koska mm. paikallislehti ja radiot siinä ohessa ylläpitävät illuusiota, että monimutkaista pahaa tai erityisen erikoista ei tapahtu kuin jossain kaukana muualla, jos sielläkään, on suhteellisen työlästä väittää esim. sellaista, että Seija-niminen sairaanhoitaja, joka oli eräs tarkkailujakson sairaanhoitajista, oli keinotekoisesti sinne sijoitettu. Kyseinen nainen oli hänkin iltalukiossa opiskelemissa englantia kaikki ne samat kurssit kuin

potilaan asemaan viety, joten teoriassa hänestä saa näppärän välineen, jolla muussata muistoja englanninkielen opiskelusta yhteen tarkkailussa olemisen kanssa – mitä on häirintämielessä hyödynnetty juurikin tässä tarkoituksessa, mutta myös siten kuten on kerrottu kirjoituksessa ”Otaksumista” (luettavissa mm. Uskottavaa vai totta -blogista), jonka ymmärtäminen vaatii hie-man perehtymistä lukijalta. Työntekijöitä kuten Seijaa on voinut olla helppo siirrellä yksiköstä toiseen tai ohjailta tekemään omia valintoja sopivien suggestioiden avulla, mutta tämä ei ole julkista tietoa – ainakaan itselle, jollekin muulle se voi ollakin. ■

Tämä kirjoitus on osa Uskottavaa vai totta -sarjaa, viitaten samannimiseen blogiin, ideana ollen, että sellaisen selityksen luominen käsitellyistä asioista, jota kukaan ei kyseenalaistaisi tai väittäisi todistusta riittämättömäksi, olisi erittäin työteliästä, koska kyse on usein sen verran monimutkaisesta teknologiasta ja/tai tieteestä ammentamisesta, että on helpompaa viedä lukija mahdollisimman lähelle ymmärtämisen mahdollisuutta ja antaa hänen ”kulkea loppumatka itse”.

There are powerful forces working constantly to keep us spellbound, to keep us distracted, to keep us from thinking, to keep us from questioning, to keep us tired, to keep us confused, to keep us busy, to keep us asleep, to keep us... enslaved. (Memory Hole, 2016)

Poliisi: aivojen turmeltuminen ei kuulu meille

Jos tietoverkon kautta tunkeutuminen olisi kitkettävissä pois, elektronisten laitteiden jumiuttaminen loppuisi ja tietämys siitä, että omaa verkkoliikennettä luetaan, kuunnellaan, katsotaan, suodatetaan, muokataan ja estetään, häipyisi, ajoittaista häirintää olisi helpompaa sietää, mutta valitettavasti poliisi ei edes epävirallisia kanavia pitkin pääse tai viitsi päästä kenenkään häirintään osallistuvan jäljille.

Etelä-Karjalan Poliisi antoi äskettäin vastauksessaan lähettämiini, toisiinsa punoutuviin rikosilmoituksiin liittyen, eräänlaisen hyväksynnän psykologisen häirinnän käytölle. Olin lähettänyt heille syksyn 2015 tienoilla joukon huolitellusti taustoitettuja rikosilmoituksia, jotka kohdistuivat sekä tiettyihin yrityksiin työntekijöineen, että yksityishenkilöihin, joita kaikkia yhdistää väitämäni mukaan se, että he toimivat keskenään koordinoitusti pitääkseen haitan kohteena olevassa henkilössä yllä kroonista stressitilaa. Poliisi oli ilmeisesti kokenut selvitykseni olevan laadultaan hyvä, sillä vastausviestissä ei mainittu esim. sanoja ”sekava” tai ”vaikeasti tulkittava”, vaan rikosilmoituksiani luonnehdittiin sanoilla ”laaja ja yksityiskohtainen”. Varsinainen tavoite ei kuitenkaan toteutunut, sillä useisiin lakipykäliin vedoten (viittaavasti, ilman referointia) kerrottiin, että esitutkintaa ei aloiteta, koska esille tuoduissa asioissa ei ole rikoksen piirteitä. Tämä jätti asian käsittelyn hankalaan välitilaan, koska käytännös-

sä poliisi tuli sanoneeksi, että yksilö voi kuvailla haitanteosta aiheutuvaa oireilua vaikka kuinka paljon ja tuoda esille yksityiskohtaisen selvityksen siitä, miten joku tai jotkut haitan aiheuttavat, mutta poliisi ei käy asiaa tutkimaan, koska heillä ei ole asiaan sopivaa tarttumapintaa. Toki sinänsä esim. pahan mielen aiheutuminen tai ärsyyntyneisyyden tilaan joutuminen eivät sellaisenaan ole selkeästi rikollisesta toiminnasta aiheutuvia, mutta vastausviestistä jäi se maku, että laskettiin sen varaan, että viitatuissa lakiteksteissä olisi niin paljon selvittävää, että se lannistaisi rikosilmoituksien tekijän. Ottaen siis huomioon, kuinka kepoisin perustein poliisi saattaa ryhtyä toimeen muunlaisten aiheiden kohdalla.

Suhtautuminen poliiseihin on tässä siinä mielessä kinkkinen, että sen jälkeen kun partioauttoissaan tilanteita seuraavat poliisit ovat itse vaikuttaneet osallistuvan häirintään tiettyjä samoja häirinnän perusmetodeja noudattaen – kenties kerätäkseen irtopisteitä joiltakin ei-poliisi -tut-

taviltaan – ei ole voinut pitää täysin todennäköisenä, että rikosilmoituksetkaan päätyisivät sellaisen henkilön käsiteltäväksi, jota voi pitää riittävän rehtinä. Eräs karkeimmista häirinnän perusmetodeista on se, että kytätään etämonitoroinnin avulla sitä hetkeä, kun kohdeyksilö on saavuttanut jonkinlaiset sauma- tai huippukohdat tekemisessään esim. tehdessään tutkimusta jostain aiheesta (esim. jokin ohjelmistoteknologia tai jotain terveysaiheista), huomion ollessa täysin suuntautunut tuohon aiheeseen, ja tuotetaan sitten jonkinlaista suht pitkäkestoista äänenpitoa täsmäajoituksella. Yksi tai useampi poliisipartio on mm. kesällä 2015 ajoittanut autonsa äänilaitteiden käytön juuri sille hetkelle, jossa tällainen merkittävä vaihe tietokoneen äärellä tapahtuvassa tekemisessä on saavutettu. Ajoitus on niin tarkka, että toleranssi on enintään sekunti ja se on vähemmän kuin se aika, joka poliisilta todennäköisesti kestäisi, jos se lähtisi esim. ylinopeutta ajaneen auton perään parkista tai jo liikkeellä ollessaan. Ääni on lähes aina kuulostanut siltä kuin poliisi ajaisi kilometrin päässä olevaa pitkä suoraa autotietä pitkin kohti Lappeenrannan keskustaa. Toki sillekin on annettava jokin pieni todennäköisyys, että joku ajaa tahallaan esim. ylinopeutta tai tekee muuta sellaista, joka saa poliisipartion reagoimaan, mutta sehän tarkoittaisi sitä, että joltain lähtee kortti kuivumaan ja kuka sitä nyt huvikseen haluaisi?

Jos ajatellaan, että esim. heinäkuussa jotkut poliisissa työskentelevistä olisivat osallistuneet 10 häirintäkertaan, niin naapureille jäisi n. 30 kertaa kyseisen kuukauden 40:stä johonkin itselle tärkeään asiaan keskittymisen häiritsemisestä. Tyypillisesti mm. paikallisen perhemarketin työntekijät ovat noina päivinä olleet erityisen aktiivisina vahvistamaan häirinnän mieleenjävyttä ja ovat olleetkin erään rikosilmoituksen kohteena. Mieleen nousee mahdollisuus, että se mitä joskus on tapahtunut kauppakeskus Sellon

Prismassa eli väitetty mustasukkaisuuteen liittynyt ampumavälikohtaus olisi todellisuudessa ollut prismalaisten tahallisen ärsytyksen kohteena olleen henkilön päätöstä kostaa prismalaisille ja mitä poliisi sitten peitteli kehittämällä tarinan, jonka ns. suuri yleisö ottaa vastaan sellaisenaan, eikä kysele ylimääräisiä.

Jopa kirjoittaminen häirinnästä voi tuottaa fyysisesti pahaa oloa, jos se sisältää sellaisten aiheiden käsittelyä, jotka saavat aikaan useita neuraalisia hyökkäyksiä, jotka indusoivat (houkuttelevat) esille muistoja tai mielikuvia, jotka tuottavat keskenään samankaltaista ärsyttävyyttä. Ts. hermoverkkojen signaalit vahvistavat toisiaan ja todennäköistävät jonkin ajatuksen tulemistä tietoisuuteen yhdessä jonkinlaisten tuntemuksien kanssa. Nämä tuntemukset eivät välttämättä muistuta autenttisia tuntemuksia, vaan ne ovat elimistön reagointia johonkin epämiellyttävään, mikä voi lievimmillään ilmetä esim. vatsavaivoina ja päänsärkynä, mutta jos samanaikaisesti on puutteita ravitsemuksessa tai elimistön metaboliikassa esim. kilpirauhas-hormonien väliaikaisesta puutteesta johtuen, voi kyky ajatella laadukkaasti heikentyä väliaikaisesti ja elimistö voi muutenkin ajautua pienimuotoiseen kriisitilaan. Pikanttina tässä kohtaa voi pitää sitä, että tässä pyrittiin välttämään sanomasta, että jonkin aiheen ajattelu sisänsä johtaisi johonkin ärsyyntyneisyytilaan tai pahempaan, sillä tällainen ajattelutyyli olisi juontuvaa sanan ”liittyä” erheellisestä käytöstä, mikä monilla ihmisillä johtunee siitä, että he ovat piirtäneet liian monia kaavioita jollekin tasopinnalle, missä yhdestä asiasta piirtyy nuoli kohti jotain toista asiaa. Sillä tapaa voi tuntua helpolta selittää asioita itselleen ja muille, mutta se on usein jokseenkin harhaista ja tottumukseen perustuvaa.

Kirjoittaen tai suoraan kokien, vahvan ärsyyntyneisyytilan kytkeydyttyä päälle elimistö lähettelee viestejä hitaasti ja nopeasti eri puolin

elimistöä kohti, mistä sitten lähtee lisää signaaleita jonnekin muuante elimistön pyrkiessä reguloimaan toimintaansa ja viemään sitä takaisin kohti homeostaasista tasapainotilaa. Mieli pystyy tietoisesti, vaikkakin jonkinlaisen viiveen saattelemana ohjaamaan näitä tapahtumia esim. kanavoimalla ärsytyksen tuottamaa dopamiinipursketta omiin tarkoituksiinsa, jolloin kokijan paikalla olevan yksilön ei tarvitse toimia pelkäämään passiivisena ärsytyksen tunteeseen hukkuvana, jota elimistö kannibalisoii vielä seuraavana päivänäkin saadakseen haalittua tarpeelliset ravintoaineensa kasaan ja syntetisoidakseen niistä jotain, mitä kuuluu paljon ärsytyksen tunteen aikana ja sen hillitsemiseksi. Tämä elimistön itsensä kannibalisointi eli purkaminen tarkoittaa sitä, että tarvittavia ravintoaineita otetaan sieltä, mistä sitä vain on saatavilla (esim. hiuksista). Jotakin aineita elimistö ei pysty itse tuottamaan, joten kun ne ovat loppu, ne ovat loppu, jolloin voidaan arvailla elimistön ”kytkävän toimintojaan pois päältä” energian ja resurssien säästämiseksi. Hidastunut metaboliikka eli esim. tilanne, jossa elimistö ei pysty hyödyntämään normaalinopeudella suoraan verenkierrosta saatavilla olevia energiaravintoaineita esim. jodivajeesta johtuen (tarvitaan kilpirauhashormonien tuottamiseen), hidastaa merkittävästi elimistön kykyä normalisoida poikkeustilanne.

Tietyntyypinen, koordinoitusti pohjustettu häirintä voi aiheuttaa sellaista pitkäaikaisvaikutusta, joka aiheuttaa yksilön hermoverkoissa tarpeetonta signaalointia ilman ilmiselvää syytäkin, mikä johtuisi todennäköisesti priming-efektistä, joka on joskus kovin hitaasti haihtuvaista eli jokin aiempi ärsyke valmistele jonkin muun ärsykkeen vaikutusta sillä tapaa, että jokin tunne tai ajatus nousee helpommin mieleen. Ja jos näitä valmistelevia ärsykeitä on esiintynyt paljon, ne todennäköisesti vahvistavat sekä toinen toistaan, että tekevät myös niihin liittyvien assosiaatioiden

tajuntaan nousun todennäköisemmäksi.

Mieli voi joutua sitomaan ”ajatusresursseja” turhaan sellaisten ajatusten ehkäisyyn, joita ei halua miettiä, mikä voi käytännössä tarkoittaa ajattelukapasiteetista menevän esim. 30 % hukkaan, mikä tekee päättelemisestä ja muistitoimintojen hyödyntämisestä kökömpää. Tätä pahentaa se, jos samanaikaisesti ilmenee lisää joku uutta tai aiempaa varioivaa häirintää.

Aivot pystyvät kyllä uudistumaan, mutta jos ne eivät saa siihen riittävästi hyviä tilaisuuksia häirinnästä johtuen, riittää vähäisempikin suggestiivisuus ”riskialttiiden” muistojen ja mielikuvien esiinhoukuttelemiseksi vähintäänkin pilaamaan hyvän tunnetilan. Riskialttius korreloi vahvasti sen suhteen, kuinka laadukkaasti on syönyt eli onko esim. saanut tarpeellisia rasvahappoja riittävästi. Riskialttius ei täten korreloisi niin paljon ”ihmistyyppin” suhteen eli ettäkö joku olisi jatkuvasti tietyllä tapaa herkkä tietynlaiselle vaikuttamiselle. ■

Tämä kirjoitus on osa Uskottavaa vai totta -sarjaa, viitaten samannimiseen blogiin, ideana ollen, että sellaisen selityksen luominen käsitellyistä asioista, jota kukaan ei kyseenalaistaisi tai väittäisi todistusta riittämättömäksi, olisi erittäin työteliästä, koska kyse on usein sen verran monimutkaisesta teknologiasta ja/tai tieteestä ammentamisesta, että on helpompaa viedä lukija mahdollisimman lähelle ymmärtämisen mahdollisuutta ja antaa hänen ”kulkea loppumatka itse”.

Vaaroja (jatkuu..)

Bot Fraud to Cost Advertisers \$7 Billion

The industry is poised to lose a combined \$7.2 billion worldwide this year thanks to bogus ad fraud bots, according to a study carried out this past summer by the Association of National Advertisers (ANA) and White Ops, an online fraud mitigation firm. Bot fraud, essentially non-human internet traffic, occurs when operators are able to trick advertisers' detection systems into registering an impression. Masquerading as a legitimate user, the fraud passes through the advertising ecosystem, but oftentimes it's the bot operators, not the advertisers, who collect payments for fake impressions. Some of the more sophisticated bots can mimic human browsing behaviors. Others are usually associated with residential IP addresses, something that makes blacklisting large swathes of addresses, often a solution for fraud, difficult, as many legitimate impressions get swept up in the mix.

Power Grid Honeypot Puts Face on Attacks

The motivation for the honeypot his group built was to understand attackers' behaviors once they wormed their way onto a critical industrial network. The honey-pot is a virtualized environment designed to mimic an EMS, a SCADA device that controls the grid. Access to an EMS could give a hacker complete access to an electric grid. Lures varied according to geographies and were tailored in some cases to particular APT groups known to chase power grid intrusions.

U.S. fears a Russian attack on undersea internet cables that could plunge world into chaos

The perfect global cyberattack could involve severing the fiber-optic cables at some of their hardest-to-access locations in order to halt the instant communications on which the West's governments, military, economies and citizens have grown dependent. Effectively this would cripple world commerce and communications, destabilize government business and introduce uncertainty into military operations. A significant volume of military data is routed via this Internet backbone.

Critical Wi-Fi Flaw Patched on Android

The Wi-Fi vulnerabilities can be exploited by sending a malicious wireless control message packet. The packets could corrupt kernel memory and expose an Android device to remote code execution at the kernel level. These vulnerabilities can be triggered when

the attacker and the victim are associated with the same network. During media file and data processing of a specially crafted file, vulnerabilities in mediaserver could allow an attacker to cause memory corruption and remote code execution as the mediaserver process.

Wearable Warning: IEEE Highlights Top Security Risks For Fitness Trackers

One of the biggest takeaways is that wearables represent many familiar types of vulnerabilities such as SQL injection, phishing, cross-site request forgery and buffer overflow attacks. Securing fitness data shared with third parties becomes increasingly important as more wearables become part of employer or insurer-sponsored corporate benefit programs, West said. Wearable makers need to protect against the falsification of health data via physical manipulation of the device or tampering with the data in transit, he said.

Denial-of-Service Flaw Patched in DHCP

DHCP, or the Dynamic Host Configuration Profile, automates the assignment of IP hosts with IP addresses and configuration information. A badly formed packet with an invalid IPv4 UDP length field can cause a DHCP server, client, or relay program to terminate abnormally. The flaw affects nearly all IPv4 DHCP clients and relays and most servers.

Smart office buildings have more backdoors than the designers intended

The problematic appliances are not limited to those generally thought of when smart devices are discussed, but instead include a building's heating, lighting and air conditioning systems, said Paul Ionescu, IBM X-Force ethical hacking team lead. The X-Forcers were able to defeat the security through a design flaw that gave them control of a wireless access point and another huge help was finding the device password stored unencrypted in cleartext. From this point the BAS was accessed and a flaw found in the diagnostic page gave the team access to the device's settings, which in turn led to the ability to discover, and then decrypt, the password for the central command server giving the white hat hackers access to several buildings across the country. ■

Terveysala pitää yllä vääriä käsittelytapoja

selitykset oireiluihin olisivat ulottuvilla

Mikä lieneekään syynä sille, miksi Valvira (sosiaali- ja terveysalan valvontavirasto) ei ole viitsinyt tutkia tiettyjä väitettyjä hoito- ja tutkimusvirheitä? Johtuisiko siitä, että terveydenhuoltojärjestelmä sinänsä pyrkii toki kehittämään ja ylläpitämään itseään, mutta toisinaan tapahtuu jonkinlaisia anteeksiannettavia inhimillisiä ja teknisiä virheitä vai siitä, että terveydenhuoltojärjestelmä liitännäisorganisaatioineen on muodostunut eräänlaiseksi ihmisvihaajaksi, joka katsoo, että tulee aina olemaan ihmisryhmiä, jotka jäävät jonkin syyn nojalla hyvän palvelun ulkopuolelle ja näin ollessa ei ole tarpeen yrittääkään tavoitella utopistisen hyvää palvelutasoa. Jälkimmäisessä tapauksessa Valvira ei olisi riippumaton toimija, vaan pikemminkin tottelevana osana jotain kokonaisuunnitelmaa.

Nykyään terveysalan toimijat tapaavat muistaa kertoa esim. oman alansa lehdissä, kuinka heidänkin on nöyryyttävä sen tosiasian edessä, että heidän palveluitaan käyttävät ovat monesti joidenkin erityisosa-alueiden osalta huomattavan valveutuneita ja tietäväisiä. Avainsanana tässä on 'nöyrytminen', joka on juuri se sana, jota esim. lääkärit itse ovat monesti käyttäneet kertoessaan

heidän nykyisestä suhteestaan potilaisiinsa. Jotta voisi nöyrytyä, niin tuolloinhan täytyisi ensin olla kokenut ylemmyyden tunnetta tms. ja jos lääkärit itse suosittelivat toisilleen nöyrympää asennetta, niin sehän kertoo suoraan vähintään siitä, että moni lääkäri ja muu terveysalan asiantuntija on kokenut, kuinka heidän hallussaan oleva tieto on tehnyt heistä ylimielisiä.

Toisaalta, se että mainitaan terveystalouden käyttäjien tunnistamasta ilmiöstä ja kerrotaan asennemuutoksesta, jota kertoman mukaan on jatkunut jo pidempäänkin, ei sinänsä todista sitä, etteikö asiakas/potilas silti voisi joutua sen tilanteen eteen, että valitessaan esim. yleislääkärin (tai hänelle valittaessa) tai psykiatrin, tämä sivuuttaisi suuren osan tälle tehdyistä ehdotuksista, rajautuisi tutkittavaan asiaan väärin ja väittäisi jonkin seikan olevan jollain tietyllä tavalla vain sen vuoksi, että kuulostaa sillä tapaa tietävämältä kuin onkaan.

Jos tehtäisiin sellainen kokeilu, missä erilaisilla terveysalalla työskenteleviltä kysyttäisiin (apteekkiväki mukaan luettuna), mitä vaihtoehtoja voisi olla selittävänä tekijänä sille, että joku ihminen kokee ajoittain jaksavuutensa ja ajattelukykynsä olevan heikonlaista, vaikka syö kuitenkin taulukkolaskennan mukaan riittävästi ja käy päivittäin lenkkeilemässäkin, hyvin harva heistä tulisi ehdottaneeksi erityisesti makroravintoaineiden metaboliikkaan vaikuttavien ravintoaineiden tarkempaa tutkimista. Tämä on siinä mielessä kummallista, että tällainen selitys olisi ikään kuin ulottuvilla kunhan vain vähän enemmän viitsii nähdä miettimisen vaivaa. Joillakin tämä selitys voi jäädä tavoittamatta sen tautta, että on niin paljon muuta miettimistä läpikäymättä, mutta monille pitkäänkin alallaan työskenneillä tällainen selitys ei sitten millään nousisi tajuntaan asti. Tavanomaiset vastakysymykset kuten ”onko suvussa esiintynyt moista” ja ”voisiko kyse olla jostain psyykkisestä” tulevat helposti esiin, mutta ne ovat tyhjiä kysymyksiä, usein kysyjän itsensä ollessa vailla ymmärrystä siitä mitä varsinaisesti kysyy. Yksittäisten ravintoaineiden määrien tarkastelu suhteessa saantisuosituksiin on myös helppo tehdä kuten myös laboratoriotulosten vertailu esim. iän mukaan luokiteltuihin normaaliarvoihin, joten niitä voidaan käsitellä sen verran, että näyttää ulospäin,

että ainakin jotain on tutkittu.

Metabolisten ilmiöiden miettiminen on joutain, joka vaatii puserutamaan esiin uutta ajattelua esim. jonkinlaista mielessä nähtyä visuaalista simulaatiota apuna käyttäen, mutta vaikka kuviteltava ilmiö olisi helpohko – mitä ei tietenkään aluksi tiedetä – sitä ei tulla tavoittaneeksi edes vahingossa, minkä vuoksi asiakkaat/potilaat jäävät täysin vailla asianmukaista hoitoa tai sitten he kulkevat läpi jonkin sellaisen suurinpiirtein asiaan liittyvältä kuulostavan hoitoprosessin, joka saattaisi jonkin tilaston mukaan toimia esim. 40 % varmuudella, mutta josta ei sitten kuitenkaan ole erityisempää hyötyä ja lisäksi se saattaa vaikeuttaa alkuperäisen oireilun tulkitsemista.

On tietenkin aika karkeaa kysyä, onko terveydenhuoltoalalla työskentelevä jotenkin luonnollisesti sillä tapaa tyhmä, että sen jälkeen kun kouluaikeiden oppimiseen pakottautuneisuusvaihe on ohitse, uutta ajattelua ei enää muodostu kovin oma-aloitteisesti ja työpaikan käytännöt aiheuttavat monen tarpeettomaksi käyvän opin surkastamista ja lopulta kokonaan unohtumista, mutta jostain alkaen on syytä pureutua siihen ongelmaan, miten kymmenet eri terveydenalan työntekijät eivät löydä tai myönnä löytäneensä ratkaisevaa tekijää yhden henkilön oireiluun, joka lopulta osoittautuu hyvin helposti hoidettavaksi. Eriskummallisuutta lisää se, että varmasti koulutuksensa aikana terveydenalan työntekijät tulevat lukuisia kertoja altistuneeksi sille tosiasialle, että moni yksittäinen asia kuten jokin hormoni (esim. jodista ja tyrosiinistä valmistettava kilpirauhashormoni) tai elin vaikuttaa lukuisiin erilaisiin elimistön toimintoihin, joten laajaltivaikuttavuuden idean pitäisi olla aika lailla pinnassa heidän työpäiviensä aikaisessa ajattelussaan.

Vuoden 2000 jälkeen käytiin puhumaan enemmän medikalisaatiosta eli lääketieteen vahvistumisesta tulemaan elämäntapahtumien

Huomioita psykiatrisista diagnooseista

Sairausluokituskirjojen nimikkeillä on arjen tasolla jonkinlainen kolmiyhteys, joka koostuu aistisävyllisestä mielikuvasta, nimikkeestä itsestään ja muutamasta helpoimmin muistettavissa olevasta kriteeristä. Suurelle yleisölle nämä tulevat rajallisessa määrin tiedostettavaksi suomalaisen uutis- ja ajankohtaismedian välityksellä, joka on pitänyt vuosikymmenien ajan huolta siitä, että heidän väittämänsä erilaisista sairauksista pysyy joko linjaltaan yhtenäisenä tai sitten väittämien välillä on sen verran paljon ajallista taukoa, että lukijat ovat jo ehtineet unohtamaan aiemmat väittämät. Internet toki mahdollistaa ulkomaisten uutislähteiden käyttämisen päivittäiseen uutisnälkään, mutta on monia sairauksiksi luokiteltavia asioita, jotka eivät muutu mediassa juuri miksikään. Media pitää näiden osalta yllä tv-sarjojen perheisiin verrattavaa fiktiivisyyttä saaden ne tuntumaan siltä kuin ne olisivat olemassa sellaisenaan ”ihan oikeasti”. Medialla on myös tapana ammentaa julkaistavaksi sellaisia tutkimustuloksia, jotka palvelevat jotain muuta tarkoitusta kuin mikä on tutkimustuloksen uutisoinnista sellaisenaan luettavissa. Sitäkään mahdollisuutta ei voida jättää pois, että tällainen tutkimus itsessään on jo alun perin vinoutunut lähtökohdiltaan ja tutkimustuloksien julkistamiselle on jo ennalta varattu paikkaansa jonain tietynä päivänä ilmestyvässä lehdessä, uutiskaverinaan vaikkapa jokin joukkomurhasta kertova artikkeli.

Eri oireyhtymillä on useita keskenään vaihtoehtoisia etiologioita eli oireyhtymällä ei ole yhtä ainoa aiheuttajaa, syytä, geenimutaatiota tai vastaavaa, vaikka näin haluttaisiinkin väittää. Oireyhtymiä ovat mm. tarkkaavaisuushäiriö (ADHD), masennus (ja sen variaatiot kuten bipolaarinen versio), asperger (nykyisin sijoitettuna autismi-jatkumoon), paniikkihäiriö, alzheimer, dementia, parkinson, autismi, skitsofrenia, migreeni ym.

Tietyn diagnoosin saaneiden ihmisten joukosta voi muodostaa monenlaisia pooleja. Esim. jos kaikki ominaisuudet heistä kirjattaisiin ylös ja sijoitettaisiin yhdistettyyn pooliin, saataisiin pooli, jossa esiintyy useita kertoja tiettyjä ominaisuuksia, keskenään täysin ristiriitaisia ominaisuuksia ja ominaisuuksien negaatioita (vastakkaisia ominaisuuksia).

Sekä se joukko, joka on jonkin tietyn diagnoosin saanut, että se joukko, joka luulee omaavansa kyseisen diagnoosin, ovat kaikki potentiaalista asiakaskuntaa. Voisi jopa sanoa, että se on pooli, josta palveluidentuottajat ammentavat rahaa itselleen. Tämä ostajajoukko käy läpi monia turhia lääkekokeiluja, luontaistuotteita, vastaanottokäyntejä, terapioiden ja muita hoitoja. Näin siitä syystä, että näitä palveluja on markkinoitu väitteillä, että esim. tietty hoito tai tuote auttaa kaikkiin diagnoosin X saaneisiin. Samoin olisi mieleetöntä väittää, että kaikilla diagnoosin X saaneilla olisi jokin tietty tälle diagnoosille ominainen ominaisuus, taipumus tjm.

Psykiatrisen diagnoosin saaneiden joukossa tulee aina olemaan hyvin monenlaisia erilaisia genotyyppisiä (yksilön geenien kokonaisuus). Jos diagnoosin oirekriteerit olisivat monosemisiä (yksimerkityksisiä), ei väljyyttä tulkintoihin syntyisi, eikä diagnoosin saaneiden joukkoon ajautuisi ”väärinä” ihmisiä, eikä niiden joukko, jotka luulevat omaavansa jonkin oireyhtymän olisi niin suuri, mutta niin kauan kuin psykiatriset diagnoosit eivät ole mitenkään sidoksissa ihmisen biologiaan, niitä voidaan tulkita mielivaltaisesti.

Tutkimustuloksia voidaan manipuloida esim. siten, että tutkimukseen valitaan vain sellaisia yksilöitä diagnoosin X saaneiden joukosta, joiden arveltaisiin tai tiedettäisiin olevan sellaisia, joihin tutkittava asia ei todennäköisesti tai suurella varmuudella vaikuta. Tutkimukseen osallistuvaksi voidaan johdatella erilaisia epävirallisia avustajien käyttämällä esim. priming-tekniikan avulla.

selittäjäksi lääketieteellisesti. Mielenterveyteen rajautuen käytetään termiä psykomedikalisaatio. Medikalisaation laajalti esille tuomisen voi nähdä luontevana keinona vähentää ihmisten taipumuksia haastaa terveydenhuollon asiantuntijoita venymään tietämyksellisesti saamaansa koulutusta pidemmälle (nykyisin toimii myös julkisten palveluiden krooniseen rahapulaan vetoaminen). Ennen medikalisaation idean yleistymistä tietyllä tavalla hankalia palveluiden käyttäjiä käsiteltiin levittelemällä useiden sairaanhoitopiiriin yksiköiden kesken juoruja jostain tyypistä, joka toistuvasti ja tahallaan pyrkii aiheuttamaan alansa asiantuntijoissa tunteen, että heidän osaamisensa ei ole riittävää. Tämä liittyy oleellisesti mainittuun tiedon valtaan, jota lääkärit, psykiatrit ym. mielellään edelleenkin haluaisivat nauttia, mitä olisi omiaan romuttamaan se, että joku kyseenalaistaa todistettavalla tavalla, toistuvasti ja laajalti tietoon tullen alan ammattilaisten käyttämiä sairausluokitteluja, tutkimuskäytäntöjä ym. Tällaista uhkaa varten on koettu tarvittavan vastatoimenpiteitä. Käytännössä alalla työskentelevät olivat varsinkin vuosituuhannen vaihteen tienoilla (parin vuoden toleranssilla) pyrkineet ruokkimaan kollegoidensa ja työyhteisöjensä keskuudessa käsitystä, että tämä joku tyyppi olisi tahallaan ärsyttävä, saivarteleva, besserwisser ym., mikä on aikoinaan ottanut kovin hyvin tulta niin vasta valmistuneiden kuin jo pari vuosikymmentä sairaanhoitajana työskennelleidenkin keskuudessa, mikä oli selvästi huomattavissa heitä ensimmäistä kertaa tavattaessa ja joita jokaista piti erikseen käytöksellään vakuuttaa siitä, että heidän saamansa käsitykset eivät ole oikeansuuntaisia. Psykiatrit, neuropsykologit ja muut korkeamman tason koulutusta saaneet kestivät sinänsä eriäviä mielipiteitä stressaantumatta, mikä lienee johtunut siitä, että he ovat työnantajalleen melko korvaamattomia, mutta heissä tapasi esiintyä tiettyä väkinäisyyttä survoa tutkittava kunakin

aikana käytössä oleviin, sairausluokitusteosten mukaisiin muotteihin – ikään kuin mitään muita vaihtoehtoja ei voisi olla olemassakaan ja täten vaihtoehdot saattoivat olla vain niissä esiteltyjä.

Kun ensimmäisistä käynneistä mm. psykiatrin, neuropsykologin, terveyskeskuslääkärin ym. luona (vapaaehtoisia, oman uteliaisuuden sävyttämiä) oli kulunut yli kymmenen vuotta, oli kuvaan tullut mukaan suoranaista estämistä yksinkertaiseen terveyskeskuslääkärin kanssa tapahtuvaan keskusteluun ja lisäksi vahvoja suggestioita siitä, että mikä ikinä olikaan kerrottujen oireilujen syynä, se oli jollain tapaa itseaiheutettua ja sitten myös itse selvitettävissä. Tällainen toiminta mahdollistaa ainakin kaksi täysin erilaista tulkintaa, joista toinen perustuu pehmeään sairaanhoitajien ohjailuun heille annettujen toimintaohjeiden muodossa ja toinen perustuu tavoitteeseen syventää ja pahentaa oireistaan kertovan tilaa niin pitkälle, että se aiheuttaa hänelle sellaista pysyvänluonteista haittaa, joka vaikuttaa kaikilla elämän osanalueilla. Jälkimmäinen näistä voisi terveysalasta puhuttaessa tulla selitetyksi sillä, että tällä tavoin olisi yksi terveysalaa kritisoiva tavallaan vähemmän, koska tämä ei olisi riittävän optimaalisessa kunnossa vaikuttaakseen ihmisiin laajemmalti ja muokatakseen sitä kautta sitä, mitä terveydenhuolto Suomessa nykyisellään on. Yksityiseltä puolelta mm. Terveystalo on osoittanut, että siellä ollaan valmiita työkeyteen monen eri asiantuntijan toimesta, eikä yksinkertaisten laboratoriotulosten valmistuminenkaan vaikuta onnistuvan ilman yhteiskumppanin tai muun tahon tuleamista hidasteeksi esim. kuukausien ajaksi.

Huomioitavaa on, että kun asianomaisen sukulaisiin kuuluu pitkän uran sairaanhoitajana, alan yrittäjänä ja sittemmin hoivakodin johtajana toiminut, aviomiehenään mm. Muisti- ja Sydänliiton hallituksissa toimiva johtajaylilääkäri, ei heillä ole tuttuudesta huolimatta kiinnostusta

auttaa tuottamaan selvyttä siihen miksi elimistö toimii jollakin tietyllä tavalla, vaan he viittaavat muiden tahojen tuottamiin palveluihin. Nämä muut tahot taasen nälvivät suggestioiden kautta siitä, kuinka asianomaisella olisi ”lääkäri ja sairaanhoitaja käytössä omastakin takaa” (plus muut vastavalmistuneet terveysalan tuttavat). Tarkin suvun kautta tuttujen lääkäreiden kautta saatu vastaus esim. kysymykseen ”voiko nokkosihottuman oireet kaikota itsestään” on ollut, että ”kyllä se voi olla mahdollista, että oireet muuttuvan iän mukana” eli vastaamisessa vältetään riskin ottamista sen suhteen, että väitettäisiin jotain liian eksaktia, josta ei olla aivan varmoja. Mutta niin ne ajat muuttuu: ensimmäisillä tuttavuuden vuosilla saadaan satanen käytännössä lahjaksi käytäessä näiden sukulaisten luona pyörähtämässä ja tämä oli halunnut osoittaa hyvätyyppiuden, mutta myöhemminä vuosina osallistuu suoranaiseen priming-tekniikkaa käyttävään häirintään.

Asiantuntijavaltaa voi silloin pitää hyväksyttävänä, jos siitä ei seuraa se, että jäädytään jopa vuosikymmeniksi rypemään käytännöissä, joissa olisi paljon parantamisen varaa ja joihin perustuen pidetään myös tutkintojärjestelmää hitaasti tai olemattomasti muuttumattomana, vaan saatavilla olevat palvelut ja niitä tuottavat ihmiset kehittyvät kelpoisaa tahtia. Toki terveydenhuoltoalalla tapahtuu jatkuvaa kehitystä esim. tutkimuslaitteistojen ja -metodien osalta, mutta se miten nämä jakaantuvat hyödynnettäväksi tai tarjottavaksi, voi olla hyvinkin epäoikeudenmukaista. Mikään ei poista sitäkään mahdollisuutta, etteikö jotain tiettyä yksilöä jätettäisi tahallaan laadukkaan tutkimisen ulkopuolelle esim. vaikkapa siksi, että tällöin hänelle ei voi kehittyä omakohtaista tuntumaa siitä, miten mitään asiaa tutkitaan ja tällöin kritiikkikin saattaisi pohjautua mahdollisesti vanhentuneisiin tunnelmiin ja kokemuksiin. Tämä voisi hyvinkin olla eräs syy

sille miksi jo vastavalmistuneet sairaanhoitajat kontribuoivat tahallaan siihen, ettei asianomaisen pääse riittävästi eteenpäin tiettyjen, todennäköisesti helpostikin selvittävien oireilujen selvittämisessä (toimiessaan julkisia palveluja käytettäessä estäjänä ja hidasteena lääkärille pääsemisessä). Tällöinhan terveysala voi helpommin puolustautua väittämiltä, jotka kohdistuvat esim. terveysalan kehittymiseen, sillä valtakunnan laajuista levikkiä nauttiva sanomalehti voi tarvittaessa kirjoittaa helposti luettavia kuvia sisältävän jutun siitä, kuinka hienoja metodeita, laitteita ja käytäntöjä terveysalalla onkaan käytössä ja tällä tavalla vakuuttaa suurta yleisöä siitä, että väitteet terveysalan kehittymättömyydestä ovat vailla pohjaa.

Eräs luonnollinen syy sille miksi terveysala ja erityisesti psykiatrinen sellainen ei helposti muutu (Suomessa), johtuu tietysti siitä, että kaikki tehty tutkimuskin perustuu olemassa oleviin sairausluokituksiin ja jos tautiluokitukset muuttuvat kovin paljon, aiemmin tehtyjen tutkimuksien, esitettyjen väittämien ja annettujen diagnoosien yhteensovittaminen uusiin tautiluokituksiin olisi kovin hankalaa. Täten terveysalalla ei koeta olevan paljon muita mahdollisuuksia kuin jatkaa eteenpäin siten kuten aina ennenkin ja muuttaa sairausluokituksia mahdollisimman harvoin. Eräs muu syy liittyy siihen, että nykyisellään sairausluokitukset ovat sillä tapaa sopivan epämääräisiä ja laveita, että ne mahdollistavat useiden erityyppisten toimijoiden esittää sen ja sen sairauden johtuvan juuri siitä, mitä heillä on tietynlaisena palveluntarjoajana mahdollisuus hoitaa. Suomen valtiolle on sinänsä aika yhdentekevää väittääkös yksi terveydenalan toimija jonkin psykiatrin sairauden olevan hoidettavissa lyhytterapialla ja toinen lääkitystä painottaen, kunhan vain palvelutarjonta pitää rahaliikennettä yllä, työllistää ihmisiä ja josta voi ajoittain johtaa mukavia tilastoja ja uutisotsikoita. ■

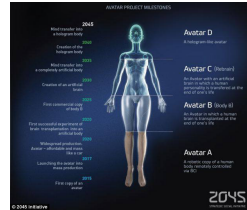
Missiot, hankkeet yms.

Talsinki Metropolitan Incubation. Uusien yritysten hautomo- ja kiihdytystoimintaan tullaan kehittämään prosessi yhteisen, startup-kehitysvaiheita kuvaavan mallin ympärille. Osallistuvat tahot sovittavat nykyiset ohjelmansa prosessin vaiheisiin; vertailevat ja koettelevat tiettyjä partnereiden tarjoamia palveluita; määrittävät uusien tietointensiivisten yritysten tarpeet uusille palveluille ja hyödyille rajat ylittävässä yhteistyössä. Integroitu prosessi tulee johtamaan a) parempaan startup-ideoiden ja -tiimien validointiin business-ehtotuksien ja informaation jakamisen kautta, b) spesifisemmän osaamisen saavuttamiseen neuvonantajien, mentoreiden ja valmentajien jakamisen kautta, c) vahvempiin tiimeihin ihmisten, ideoiden ja siemenrahoittajien yhteensovittamisen kautta koko alueen laajuisesti.

Kunnianhimoinen kiertotalouspaketti. Euroopan komission hyväksymä tarkoitus jätteen vähentämisestä ja ympäristön suojelusta, ollen myös osoitus perustavanlaatuisesta muutoksesta siinä, miten Euroopan talous toimii. Tarkistamalla tuotanto-, työskentely- ja ostamistottumuksia voidaan luoda uusia mahdollisuuksia ja työpaikkoja. Paketti esittää kunnianhimoisen etenemissuunnitelman paremmalle jätehuollolle Euroopassa ja tätä tuetaan koko tuotekierron kattavilla toimilla.

2045 Initiative. Perimmäiset tavoitteet ovat uuden strategian luominen ja toteuttaminen ihmiskunnan kehittämiseksi siihen suuntaan, että se pystyy vastaamaan globaalin sivilisaation haasteisiin; optimaalisten olosuhteiden luominen promotoimaan ihmiskunnan henkistä valaistumista; uuden futuristisen todellisuuden toteuttaminen

pohjautuen 5 periaatteen: korkea hengisyysaste, korkeakulttuuri, korkea etiikka, korkeatiede ja korkeateknologia. Työskentelee sen eteen, että saataisiin luoduksi sellainen kansainvälinen tutkimuskeskus, jossa johtavat tiedemiehet ovat sitoutuneena tutkimus- ja kehitystyöhön sellaisilla osa-alueilla kuten antropomorfismien robotiikka, elävien systeemien mallintaminen, sekä aivojen ja tietoisuuden mallintaminen tarkoituksena pysyvä siirtämään yksilön tietoisuus keinotekoiseen kantajaan ja kyberneettisen kuolemattomuuden saavuttaminen.

Palvelumuotoilun poluilla. Oulun kaupunginkirjasto-maakuntakirjaston projektissa *Proaktiivinen kirjastoammattilainen ja uusi kokoelmakonsepti* oli tietyt tavoitteet, mitä varten asiakkaiden ja henkilökunnan välistä vuorovaikutusta havainnoitiin, henkilökuntaa koulutettiin ja asiakkaita haastateltiin puhelimitse. Aikuisten osaston hyllyjärjestys oli ollut 30 vuotta sama, mitä haluttiin nyt muuttaa asiakasystävälliseksi. Poistamista tehostettiin ja erilaisia hyllyjärjestysvaihtoehtoja mietittiin. Asiakkaita pyydettiin luokitamaan tietokirjoja eri aiheyhymiin, jotta nähtiin, miten asiakkaat haamotoivat aihekokonaisuudet. Keskeisiksi kehittämisen kohteiksi määriteltiin henkilökohtainen palvelu ja kirjaston visuaalinen viestintä (mm. opasteet ja kyltit). Eräänä tärkeänä tavoitteena oli tarjota asiakkaille sujuva palvelu alkaen heidän tiedontarpeensa heräämisestä ja ajatuksesta lähteä kirjastoon. ■

TÄSSÄ VOISI OLLA MAINOKSESI.